

MANO GYVENIMO ISTORIJA

Dabar nulenkite savo galvas maldai.

Mūsų maloningas Dangiškasis Tėve, tai tikra privilegija, kad mes galime prisitarti prie Tavęs, mūsų Dieve ir Išgelbėtojau. Klausydami šios nuostabios giesmės *Koks Didis Tu esi*, mes suvirpame, nes žinome, koks Tu esi didis. Ir mes meldžiame, kad Tavo didybė vėl mums pasireikštų šią popietę, kai mes kalbėsime. Ir pirmą kartą per daugelį metų man teko laimė pamėginti grįžti į gyvenimo praeitį, ir prašau Tavęs tvirtybės ir—ir to, ko reikia, Viešpatie, šią valandą. Ir kad visos mano klaidos gyvenime būtų tik akmuo, kuriuo galėtų pereiti kiti, kuris atvestų juos arčiau Tavęs. Suteik tai, Viešpatie. Kad nusidėjėliai galėtų pamatyti pėdsakus laiko smėlynuose ir kad būtų vedami pas Tave. Viso to prašome Vardan Viešpaties Jėzaus. Amen. (Galite sėsti).

[Brolis Gloveris sako: “Ar prieš pradėdamas galėtumėte pasimelsti už šias skepetas?”—Red.] Su malonumu. [“Pasimelsti už *tas* ir *šitas*”.] Viskas tvarkoje, pone, dėkoju. Šį šventą žmogų, brolių Gloverių, aš pažįstu jau kelerius metus, turėjau malonumą bendrauti su juo praeitą vakarą. Jis man pasakojo apie... jis laikinai buvo pasitraukęs poilsui. O dabar, septyniasdešimt penkerių metų, grįžta tarnauti Viešpačiui. Dabar aš nejučiu nei pusės to nuovargio, kurį jaučiau prieš išgirdamas tai. Aš maniau, kad esu pavargęs, bet dabar aš—aš taip nemanau. Jis kaip tik man čia padėjo keletą skepetų vokuose, ir panašiai, jos yra viduje, jau įdėtos.

Taigi, bet kuris, besiklausantis per radiją ar esantis čia, jei norite vienos šių skepetų, jūs... Šventyklos Angelo bažnyčia siunčia jas pastoviai visą laiką. Jūs galite rašyti tiesiog čia, į Šventyklos Angelo bažnyčia, ir jie pasimels už ją, nes aš užtikrinu jus, kad tai yra Rašte. Tai - Dievo pažadas.

Ir jeigu taip atsitiks, kad jūs norėsite, jog aš pasimelsčiau už jūsų skepetą, kodėl gi ne, aš mielai tai padarysiu. Jūs tik parašykite man: pašto dėžutė 3-2-5, 325, Jeffersonville, paraidžiui J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, dviguba 1, e. Jeffersonville, Indiana. O jeigu neatsimenate pašto dėžutės numerio, rašykite tiesiog “Jeffersonville”. Tai mažas miestelis, turintis apie trisdešimt penkis tūkstančius gyventojų. Čia kiekvienas mane pažįsta. Taigi, mes mielai pasimelsime už skepetą ir jums išsiųsime.

Na, ši darbą lydėjo sėkmė, nes... Kartu jūs gausite mažą laiškėlį, kad žmonės visame pasaulyje kiekvieną rytą meldžiasi devintą, dvyliką ir trečią valandą. Jūs galite įsivaizduoti: kažkur naktis, o jie turi keltis maldai. Tuo būdu, jei visi

šie dešimtys tūkstančių žmonių tūkstančius kartu atlikdami šį tarnavimą siunčia Dievui savo maldas tiksliai tuo pačiu metu, Dievas paprasčiausiai negali nusigręžti nuo šios jūsų ligos. Dabar mes, kaip jau sakiau, neturime jokių programų, mums nereikia nei cento. Mes tik . . . Kad tik galėtume jums padėti, - štai dėl ko mes esame čia. Ir leiskite . . .

Kažkas atneša kitą pluoštą skepetų.

Dabar, jei jūs neturite skepetos, kurią norėtumėte atsiųsti, vis tiek parašykite. Jei jums jos nereikia dabar, laikykite ją Apaštalų darbuose, Biblijoje, 19 skyriuje. Jums bus išsiusta maža balta juostelė ir pamokymai, kaip iš pradžių išpažinti savo nuodėmes. Ir (ačiū jums) kaip išpažinti savo nuodėmes. Niekada nemėginkite kažką gauti iš Dievo, iš pradžių netape teisiais Dievo atžvilgiu. Suprantate? Toliau jūs čia mokomi pasikviesti savo kaimynus ir pastorių. Jei ką nors turite savo širdyje prieš ką nors, pirmiausia eikite, sutvarkykite tai ir grįžkite. O paskui melskitės, sukvieskite maldos susirinkimą savo namuose, prisisekite šią skepetėlę išvirkščioje drabužių pusėje ir tikėkite Dievu. Ir tas tris valandas kiekvieną dieną žmonės visame pasaulyje melsis tarsi grandinė aplink pasaulį.

Ir tai yra jūsų visiškas laisvanoriškumas, tik atsiųskite. Ir— ir, na, mes nerašysime jums, įkyrėdami ar aiškindami kokias nors savo programas. Mes norėtume, kad jūs paremtumėte programą, tačiau neturime—neturime jokios programos, kurią jūs galėtumėte paremti. Suprantate? Taigi, jūs . . . Tai nėra daroma tam, kad gautume jūsų adresą, tai tiktai susitarimas ir Viešpaties tarnystė, kurią mes stengiamės nešti.

Dabar nulenkime savo galvas. Jeigu jūs klausotės per radiją, pasiimkite savo skepetą, uždėkite ant jos savo ranką, kai mes melsimės.

Gailestingasis Viešpatie, mes atnešame Tau šiuos mažus paketėlius, galbūt kuriuose nors yra kūdikio marškinėliai, ar—ar keli maži baltinėliai, o gal pora mažų batelių, ar—ar dar kas nors, nosinė, tai pasieks ligonius ir kenčiančius skausmą. Viešpatie, mes tai darome pagal Tavo Žodį. Nes perskaitėme Apaštalų darbuose, kad jie imdavo Tavo tarno Pauliaus kūną lietusias skepetėles ir prijuostas, nes jie tikėjo, kad ant to žmogaus buvo Tavo Dvasia. Iš žmonių išeidavo netyros dvasios, palikdavo skausmai ir ligos, nes jie tikėjo. Ir mes suprantame, Viešpatie, kad nesame Šventasis Paulius, tačiau žinome, kad Tu vis dar esi Jėzus. Ir mes meldžiame, kad Tu pagerbtum šių žmonių tikėjimą.

Kadaise buvo kalbama, kad Izraelis (stengdamasis paklusti Dievui) buvo sugautas į spąstus: iš priekio jūra, užpakalyje - kalnai, artinasi faraono armija. Kažkas pasakė, kad "Dievas pažvelgė žemyn pro tą Ugnies Stulpą supykusiomis akimis, ir jūra išsigandusi susivyniojo ir padarė kelią Izraeliui, kad jis praeitų į pažadėtąją žemę."

O Viešpatie, Tavo gyvojo Žodžio atminimui vėl pažvelk žemyn, kai šie ryšulėliai palies sergančius kūnus. Ir tegu tos ligos išsigąsta, pažvelk pro Savo Sūnaus Jėzaus, Kuris mirė dėl šio atpirkimo, Kraują. Tegu priešai išsigąsta ir pasitraukia, kad šie žmonės galėtų įeiti į pažadą: “Aukščiau visko”, – tai Tavo troškimas, – “kad mūsų sveikata būtų puiki”. Suteik, Tėve, nes mes tai siunčiame su tokia-su tokia nuostata savo širdyje. Ir tai yra mūsų tikslas. Mes tai siunčiame Vardan Jėzaus Kristaus. Amen.

Dėkoju jums, Broli Gloveri. Dėkoju jums, pone.

Taigi, šį vakarą yra baigiamoji prabudimo tarnavimo dalis, aš nežinau, ar bus transliuojama per radiją, tačiau aš norėčiau pasakyti (jeigu ne) radijo auditorijai, kad tai buvo vienas mano nuostabiausių susirinkimų per daugelį metų. Tai buvo vieningas, stiprus, su stipriai pasireiškusia meile, sujungiantis susirinkimas, senokai neteko tokiam būvoti.

[Brolis sako: “Mes būsime eteryje iki penkiolikos po keturių, broli. Visoje pietų Kalifornijoje, salose ir laivuose klausysis jūsų. Mes gavome pranešimus iš jų. Tuo būdu jūs turėsite didelę auditoriją – tūkstančius ir dešimtis tūkstančių”.—Red.] Dėkoju, pone. Tai labai gerai. Malonu tai girdėti. Telaimina Dievas jus visus.

Visuomet savo širdyje turiu šiltą vietelę Šventyklos Angelo bažnyčiai, nes ji palaiko visą Jėzaus Kristaus Evangeliją. O dabar, ko gero—ko gero bus daugiau asmeniška. Atrodo, tarytum po susitikimo su kiekvienu jaučiu jo nuostabią dvasią, man atrodo, kad aš labiau negu bet kada esu vienas iš jūsų. Aš prašau, kad Dievas palaimintų jus. Ir . . . [Auditorija ploja—Red.] Širdingai dėkoju.

Taigi, buvo paskelbta, kad šiandien lyg ir turėčiau trumpai pakalbėti tokia tema: *Mano gyvenimo istorija*. Tai yra—yra sunki tema man. Tai bus pirmas kartas per daugelį metų, kai aš pabandysiu ją paliesti. Neturėsiu laiko leisti į smulkmenas, supažindinsiu su dalimi jų. O čia aš padariau daug klaidų, daug ką dariau neteisingai. Ir labai noriu, kad jūs, klausantys radijo ar esantys čia, nedarytumėte mano klaidų, kad jos nebūtų suklupimo akmeniu, kad jos būtų perėjimo akmeniu, kurio pagalba jūs priartėtumėte prie Viešpaties Jėzaus.

Paskui šį vakarą bus išdalintos maldos kortelės vakare vyksiančio gydymo tarnavimui. Taigi, kai mes sakome *gydymo tarnavimas*, tai nereiškia, kad mes ruošiamės kažką gydyti, mes ruošiamės “melstis už kažką”. Dievas gydo. Jis tik bus labai maloningas man, atsakydamas į maldą.

Prieš kurią laiką aš kalbėjausi su įžymaus evangelisto menedžeriu, ir—ir buvo paklausta, kodėl tas evangelistas nesimeldžia už ligonius. Evangelistas atsakė mano susirinkimų menedžeriui, pasakė: “Jei . . . Šis evangelistas tiki Dieviškuoju

išgydymu. Tačiau, jei jis pradės melstis už ligonius, jo tarnavimas bus nutrauktas, nes jį remia bažnyčios. Dauguma bažnyčių ir daugelis jas lankančių netiki Dieviškuoju išgydymu”.

Aš reiškiu pagarbą tam evangelistui, nes jis yra savo vietoje, savo pareigos poste. Jis, galimas dalykas... Aš niekuomet negalėčiau užimti jo vietos ir abejoju, ar jis galėtų užimti manąją. Mes visi turime vietą Dievo Karalystėje. Mes visi kartu esame sujungti. Skirtingos dovanos, bet ta pati Dvasia. Skirtingi pasireiškimai, norėjau pasakyti, bet ta pati Dvasia.

O dabar, ši vakarą, prasidės tarnavimai... Kiek pamenu, sakė, kad pasirodymas prasidės šešios trisdešimt. Ir jeigu dabar jūs klausotės radijo, paklauskite. Jis yra... Jis, kaip visuomet, bus nuostabus.

O paskui, noriu pasakyti, kad maldos kortelės bus išdalintos nedelsiant po tarnavimo, iškart, kai baigsis šis tarnavimas, jei jūs esate čia ir norite maldos kortelės. Man ką tik pranešė, kad mano sūnus ar p. Mercieras, ar p. Goadas dalins maldos korteles. Tik likite savo vietose. Likite savo vietose, ir, kai tik pasibaigs tarnavimas, vaikinai galės kaip galima greičiau išdalinti maldos korteles eilėse. Kur jūs bebūtumėte – balkonuose, pirmame aukšte ar apačioje, – tiktai sėdėkite savo vietose, ir vaikinai žinos, kad jūs čia laukiate maldos kortelių. O paskui ši vakarą mes melsimės už ligonius. Ir jeigu Viešpats nepakeis mano ketinimų, ši vakarą aš norėčiau pamokslauti tema *Jeį Tu parodysi mums Tėvą, tai mus patenkins*.

Dabar norėčiau perskaityti šios popietės ištrauką, kad pradėtume *Gyvenimo istoriją*: Laiškas Žydams, 13 skyrius, pradėkime štai čia apie... Kalbėsiu apie 12 eilutę.

Todėl ir Jėzus, norėdamas savo krauju pašventinti tautą, kentėjo už miesto vartų.

Taigi išėikime...jo pasitikti už stovyklos ir prisiimkime jo paniekinimą.

Čia mes neturime išliekančio miesto, bet ieškome būsimojo.

Štai tokia ištrauka. Matote, ar tai būtų gyvenimo istorija, ar kas nors nesusijusio su žmogiškąja būtimi, bet kuriuo atveju mes to negarbiname, o ypatingai žmogaus praeities, jei ji tokia tamsi kaip manoji. Bet aš manau, jeigu mes skaitome Raštą, tai Dievas palaimins tą Raštą. Mano mintis tokia:

Čia mes neturime išliekančio miesto, bet ieškome būsimojo.

Taigi, aš žinau, kad jums labai patinka Los Andželas. Jūs tam turite teisę. Tai didelis, puikus miestas. Nors čia ir smogas, ir visa kita, jis vis tiek nuostabus miestas, čia geras klimatas. Tačiau jis neišliks, jį išliks baigtis.

Aš buvau Romoje, (kur valdė didieji imperatoriai), jie galvojo, kad pastatys amžinus miestus - dabar, kad rasti jų griuvėsius, reikia kasti šešis metrus.

Aš lankiausi ten, kur buvo didžiulės faraonų karalystės, o dabar reikia atkasinėti žemę, kad surasti, kur viešpatavo didieji faraonai.

Visi iš mūsų mėgsta maštyti apie savo miestą ir savo namus. Tačiau atminkite, - jie neišliks.

Kai buvau mažas berniukas, eidavau prie didžiulio klevo. Mano šalyje daug kietmedžio. Pas mus augo tokie klevai, cukrinis klevas, kurį mes vadinome "kietuoju klevu" ir "minkštasis klevas". Šis milžiniškas medis buvo gražiausias. Grįždamas iš laukų, - šienavęs ir—ir po javapjūtės, - aš mėgdavau, nuėjęs prie to didelio medžio ir—ir atsisėdęs po juo, ir—ir žiūrėti į viršų. Aš matydavau jo dideles, galingas šakas, linguojančias vėjyje, milžinišką kamieną. Ir sakydavau: "Žinai, aš manau, kad šis medis čia stovės šimtus metų". Neseniai to senojo medžio vietoje teišvydau kelmą.

"Nes mes čia neturime išliekančio miesto." Ne, niekas čia, žemėje, į ką jūs galite pažvelgti, neišliks. Tai turės pabaigą. Visa, kas yra mirtinga, turi būti gražinta į nemirtingumą. Taigi, nesvarbu, kaip gerai mes nutiesiame kelius, kaip puikiai pastatome pastatus, viskas turi praeiti, nes niekas čia neišliks. Vien tiktai Nematomasis išliks.

Prisimenu namą, kuriame gyvenome, - tokį rąstų namą, drėbtą purvu. Aš... Gali būti, kad daugelis nėra matę namo, drėbto purvu. Viskas buvo drėbta purvu, ir tie didžiuliai seno namo rąstai, aš maniau, kad namas stovės šimtus metų. Tačiau žinote, kur stovėjo namas, šiandien yra gyvenamųjų namų projektavimo pastatas. Toks didelis skirtumas. Viskas keičiasi. Tačiau...

Aš žiūrėdavau į savo tėvą, - jis buvo neaukštas, kresnas vyras, labai stiprus, jis buvo vienas stipriausių mano pažintų nedidelių žmonių. Aš susitikau p. Cootsą, jo bičiulį, su kuriuo jis ruošdavo miško medžiagą, jis buvo miško kirtėjas, ir beveik prieš metus, p. Cootsas yra labai geras mano draugas, Pirmosios Baptistų bažnyčios diakonas, ir jis pasakė: "Billy, tu turėtum būti tikrai stiprus vyras".

O aš atsakiau: "Ne, aš toks nesu, p. Cootsai".

Jis pasakė: "Jei tu panašus į savo tėvelį, tai būsi toks". Tęsė: "Aš mačiau tą žmogų: pats sverdamas šešiasdešimt tris kilogramus, jis į vagoną pakrovė rąstą, sveriantį keturis šimtus kilogramų". Jis paprasčiausiai žinojo, kaip tai padaryti. Jis buvo stiprus. Aš matydavau jį, kai jis grįždavo namo, nusiprausdavo ir ruošdavosi pietums, kol Mama jį pašauks.

Viena sena obelis augo mūsų priekiniame kieme ir trys ar keturios mažos obelys augo užpakaliniame kieme. Ties medžio viduriu buvo pakabintas senas veidrodis, suskilęs didžiulis veidrodis. Jis buvo pritvirtintas prie medžio keliais užlenktais vinimis. Kai kurie iš jūsų, dailidės, klausantys radijo, tai pavadintumėte "laikikliais". Jie buvo užlenkti, kad toje vietoje prilaikytų veidrodį. Ten taip pat buvo alavinės šukos. Ar kas nors yra matęs senas alavines... senovines alavines šukas? Aš galiu jas tiksliai įsivaizduoti.

Ir dar ten buvo toks suolas prausimuisi, prikaltas prie medžio, tiesiog šiokia tokia lenta su nuožulniomis kojelėmis. Tenai buvo toks siurblys, žalsvai gelsvos spalvos, juo mes pumpuodavome vandenį ir prausdavomės po tuo senu medžiu. O Mama iš miltų maišų darydavo rankšluosčius. Ar kas nors kada nors yra naudojęs miltų maišų rankšluosčius? Na, dabar aš tikrai jaučiuosi namuose. O, tie dideli seni, šiurkštūs rankšluosčiai! Ir kai ji mus, mažus vaikelius, maudydavo, ji... norėčiau, kad ji ištrintų odą, kaip visuomet trindavo. Ir aš atsimenu tą seną miltų maišą. Ji ištraukdavo kelis siūlus ir darydavo mažus kutelius, kad papuoštų tuos rankšluosčius.

Kiek jūsų yra miegoję ant šiaudų čiužinio? Gerai, aš—aš papasakosiu! Kiek iš jūsų žino, kas yra lukštų pagalvis? Gerai, Broli Gloveri, aš iš tiesų vėl namie! Šiaudų čiužinys, gerai, tai nebuvo pernelyg ilgai, kadangi man pavyko su vienu, ir tai buvo... O, taip—taip gera miegoti, vėsu. Paskui žiemą paima senas duknas ir uždeda ant jo, žinote, po to ant viršaus mus turi užkloti storos drobės gabalu, kadangi pustydavo sniegą pro namo plyšius, žinote, kai išsikilnoja senos lentelės, kuriomis dengtas stogas, žinote, ir pro plyšius pusto sniegą. Ir, o, aš tai labai gerai atsimenu.

Tuomet Popas turėjo skutimosi šepetėlį. Aš... Dabar jūs tai suprasite. Jis buvo padarytas iš kukurūzų lukštų, kukurūzų lukštų skutimosi šepetėlis. Jis paimdavo tokį mamos darytą šarminį muilą, paruošdavo jį ir užmuiluodavo ant veido su tuo kukurūzų lukštų šepetėliu, o skusdavosi su tokiu dideliu, tiesiu skustuvu. Sekmadienį jis, pasiėmęs popieriaus skiautes, užsikišdavo aplink apykaklę, - tuomet buvo dėvimos celiuloidinės apykaklės, - užsikišdavo aplink apykaklę, kad taip sulaukytų muilo putas, idant jos nepatektų ant jo marškinių apykaklės. Ar kada nors matėte taip darant? Nagi štai taip!

Aš prisimenu mažą šaltinėlių, tekantį ten, apačioje, mes eidavome ten atsigerti vandens ir gerdavome iš moliūgo kaušo. Kiek jūsų esate matę moliūgo kaušą? Na, šiaip ar taip, kiek iš jūsų esate nuo Kentukio? Taip, gerai, štai tik pažvelgsiu į kentukiečius. Gerai, na, aš—aš tiesiog... Aš manau, kad visi čia esantys buvote oklahomiečiai ir arkanzasiečiai, tačiau atrodo, kad ir Kentukis pradeda įsikelti. Ką gi, prieš keletą mėnesių buvo

atrastas naftos telkinys Kentukyje, žinote, todėl gali būti, kad tuo tikslu kai kurie ir vyksta šiuo keliu.

O paskui, prisimenu, kaip įeidavo Tėtis ir prausdavosi pietums: jis pasiraitodavo rankoves ir pasimatydavo jo mažos, trumpos, kresnos rankos. Ir kai jis judindavo savo rankas prausdamasis, pildamas ant veido vandenį, judėdavo jo mažų rankų raumenys. Ir aš sakiau: “Žinote, mano tėtis gyvens šimtą penkiasdešimt metų”. Jis buvo toks stiprus! Tačiau jis mirė penkiasdešimt dvejų. Suprantate? “Čia mes neturime išliekančio miesto.” Tai tiesa. Mes negalime išlikti.

Dabar visi truputį pakeliaukime. Kiekvienas iš jūsų turite gyvenimo istoriją, lygiai kaip ir aš; retkarčiais naudinga pavaikščioti prisiminimų takeliais. Ar taip nemanote? Tiesiog grįžkite, visi grįžkime atgal valandėlei į panašius išgyvenimus tarytum būtume maži vaikai.

O dabar pirma gyvenimo istorijos dalis. Aš ją tiktai truputį paliesiu, kadangi tai aprašyta knygoje, o ją daugelis turite.

Aš gimiau mažoje kalnų trobelėje, aukštyn Kentukio kalnų kryptimi. Turėjome vieną gyvenamą kambarį, jokio kilimėlio ant žemės, netgi medinių grindų nebuvo, tiesiog plika žemė. O kelmas, atkirstas kelmo viršus su trejomis kojomis buvo mūsų stalas. Ir visi šie mažieji Branhamai knibždėdavo visur tenai, volioldavosi lauke priešais tą trobelę, tarytum būrelis oposumių, kurie voliojasi dulkėse, žinote, visi tie maži broliukai. Mūsų buvo devyni, ir viena maža mergaitė, ji praleido atšiauriai vaikystę tarp to būrelio berniukų. Mes ją iki šiol gerbiame dėl to, ką išdarinėjome tuomet. Ji negalėjo su mumis bet kur eiti, mes ją palikdavome, ji buvo mergaitė. Žinote, ji negalėjo to suprasti. Todėl mes turėjome . . . Ir visi . . .

Prisimenu, kad už stalo turėjome tik dvi kėdes, pagamintas iš šakos žievės. Tiesiog kartu sudėti seni riešutmedžio medeliai, o dugnas surištas riešutmedžio žieve. Ar kas nors yra matęs riešutmedžio žievės kėdę? Taigi. O aš vis dar girdžiu Mamą. Ach, vėliau, kai mes persikėlėme į tokią vietą, kur ji galėjo vaikščioti medinėmis grindimis su tais mažyliais savo sterblėje va *šitaip*, ant grindų sūpuodavo tą kėdę: užti, užti, užti-ti. Ir prisimenu, kad apsaugotų mažylius, jog jie neišeitų pro duris, kol ji skalbs ar dar kažką darys, ji paguldydavo ir pasukdavo kėdę taip, kad ji kampu stovėtų skersai durų, taip apsaugodama mažylius, kad jie neišeitų į kiemą, pakol ji nueis prie šaltinio atsinešti vandens, ar panašiai.

Mama buvo penkiolikos, o Tėtis aštuoniolikos, kai aš gimiau. Ir aš buvau pirmasis iš devynių vaikų. Jie sakė man, kad tą rytą, kai aš gimiau . . .

Taigi, mes buvome labai neturtingi, tiesiog vargšų vargšai. Ir toje mažoje trobelėje neturėjome netgi lango. Jis buvo panašus į mažas medines duris, kurias jūs atidarote. Aš abejoju, ar

kada nors ką nors panašaus esate regėję. Mažos medinės durys, atsidarančios vietoj lango, jūs paliekate jas atviras dienos metu ir uždarote vakare. Mes negalėjome įsivesti elektros apšvietimo, negalėjome netgi deginti žibalo tada, mes turėjome taip vadinamą "lajinį žibintą". Na, aš nežinau, ar jūs kada nors girdėjote, kas yra tas lajinis žibintas. Gerai, ką jūs... Ar jūs kada nors pirkote... deginote pušines balanėles? Tiesiog paimate pušinę balaną, uždegate ją ir padedate ant dangtelio, ji dega. Ji... truputį rūkdavo, tačiau baldų nebuvo, nebuvo kam aprūkti. Taigi, tai tiesiog... trobelė buvo aprūkusi. Buvo geras traukimas, kadangi viršuje buvo daugybė skylių, pro kurias ir ištraukdavo dūmus. Taigi, tai...

Aš gimiau balandžio 6-tą, 1909. Savaiame aišku, jūs suprantate, kad dabar man truputį virš dvidešimt penkerių. Taigi, tą rytą, kai aš gimiau, motina sakė, kad jie atvėrė langą. Na, mes neturėjome gydytojų, tačiau buvo pribuvėja. Tik... Ir ta pribuvėja buvo mano senelė. Ir štai, kai aš gimiau, pasigirdo mano pirmasis riksmas, ir—ir motina norėjo pamatyti savo kūdikį. O—o ji pati buvo kaip vaikas. Ir kai jie atvėrė tą mažą langelį, dar tiktai aušo, buvo maždaug raudonta valanda. Ir... Šalia nedidelio krūmelio tupėjo miela raudongurklė. Jūs visi matėte ją paveikslėlyje mano—mano gyvenimo istorijos knygoje. Miela raudongurklė tupėjo tenai ir iš visų jėgų čiulbėjo.

Aš visuomet mėgau raudongurkles. Na, o jūs, berniukai, klausantys radijo, nešaudykite į mano paukščius. Matote, jie yra—jie yra—jie yra... Jie yra mano paukščiai. Ar jūs kada nors girdėjote legendą apie raudongurklę, kaip jos krūtinėlė tapo raudona? Aš stabtelėsiu čia minutėlei. Kaip jos krūtinėlė tapo raudona... Kartą karalių Karalius buvo bimirštąs ant Kryžiaus, Jis kentėjo, ir nei vienas neatėjo pas Jį. Jis neturėjo nei vieno, kas Jam padėtų. Tiktai mažas pilkas paukštelis norėjo ištraukti vinis iš Kryžiaus, jis vis plasnojo prie Kryžiaus ir kapojo tuos vinis. Ji buvo per maža, kad juos ištrauktų, ir visa jos krūtinėlė nusidažė raudonu krauju. Ir nuo to laiko jos krūtinėlė raudona. Nešaudykite į ją, berniukai. Nelieskite jos.

Ji tupėjo šalia lango, čiulbėdama taip, kaip paprastai čiulba raudongurklės. O—o Tėtis uždarė langą. Ir kai mažos lango durelės buvo uždarytos, ta Šviesa, kurią matote paveikslėlyje, įsklido pro langą, - pasakojo mano motina, - ir pakibo virš lovos. Senelė nebežinojo, ką ir sakyti.

Na, mes esame... nebuvo religinga šeima. Mano giminės yra katalikai. Aš esu airis iš abiejų pusių. Mano tėvas yra grynas airis, Branhamas. Mano motina yra Harvey; tiktai jos tėvas buvo vedęs indėnę iš Cherokee genties, tuo būdu buvo nutraukta trumpa airių kraujo linija. Nei tėvas, nei motina nėjo į bažnyčią, jie susituokė ne bažnyčioje, ir iš viso nebuvo religingi. O tenai, kalnuose, nebuvo netgi katalikų bažnyčios. Taigi, jie atvyko kaip

ankstyvieji naujakuriai, atsikėlė du Branhamai, ir iš jų kilo visa Branhamų karta; tai - šeimos genealogija.

Ir tuomet ji atvėrė. . . Kai jie atvėrė tą langą, tenai buvo ta Šviesa, jie nežinojo, ką daryti. Tėtis buvo nusipirkęs (sakė Mama) naują kombinezoną tam įvykiui. Jis stovėjo su. . . rankas laikydamas kombinezono užantyje, kaip tais laikais mėgdavo eigučiai ir miško kirtėjai. Ir jie išsigando.

Na, o kai aš sustiprėjau, galbūt, praėjus dešimčiai dienų, ar panašiai, jie pasiėmė mane į mažą baptistų bažnytelę, pavadintą "Oposumių Karalystė", Oposumių Karalystės Baptistų bažnyčia. Toks pilnas pavadinimas. Ten buvo toks aptarnaujantis pamokslininkas, senoviškas baptistų pamokslininkas atvykdavo ten maždaug kartą per du mėnesius. Tuo metu. . . Susirinę žmonės dalyvaudavo nedideliame tarnavime, jie sudainuodavo keletą giesmių, jiems būdavo pamokslaujama, kai tik atvykdavo tas patarnautojas. Jie kiekvienais metais užmokėdavo jam moliūgų maišu ar panašiais dalykais, žinote, ką žmonės surinkdavo jam. Tas pamokslininkas užėjo ir pasiūlė pasimelsti už mane, mažą berniuką. Tai buvo mano pirmoji kelionė į bažnyčią.

Maždaug po metų. . . kai buvau šiek tiek vyresnis nei dvejų metų, įvyko pirmasis regėjimas.

Na, o aplinkui kalnuose buvo kalbama, kad "įėjo Ta Šviesa". Todėl jie pabandė apskaičiuoti. Kai kurie iš jų sakė, kad tai turėjo būti saulės šviesa, atsispindinti į veidrodį namuose. Tačiau ten nebuvo veidrodžio. Ir saulė nebuvo patekėjusi, kadangi dar buvo per anksti - penkios valandos. Ir tada, o, jie tiesiog praleido To nepastebėję. Ir kai buvau apie. . . manau, kad buvau beveik trejų metų. . .

Na, turiu būti sąžiningas. Yra dalykų, kurių aš nenoriu pasakoti, ir norėčiau, galėčiau praleisti ir nepasakoti. Bet vis dėlto, sakyti tiesą, tu turi sakyti tiesą, jei tai liečia tave ar tavo gimines. Būk sąžiningas dėl to, ir visuomet bus taip pat.

Mano tėvas toli gražu nebuvo religingas žmogus. Jis buvo tipiškas kalnų vaikinai, nuolatos, pastoviai išgerinėjantis. Jis buvo patekęs į bėdą muštynių metu, du ar trys vyrai buvo beveik užmušti: jie mušėsi, šaudėsi, kajojo vienas kitą peiliais kažkokio vakarėlio kalnuose metu. Tėtis buvo vienas tų peštynių vadeivų, o kadangi jo draugas buvo sužeistas, jis kažkam smogė su kėde. Ir turėjo. . . Tas vyras išsitraukė peilį ir būtų jį išmeigęs gulinčiam ant grindų Tėtės draugui į širdį, bet įsikišo Tėtis. Tai iš tiesų turėjo būti siaubingos muštynės, kadangi iš už daug mylių esančio Burkesvilio jie atsiuntė raitą šerifą dėl Tėtės.

Taigi, tas žmogus buvo prie mirties. Galbūt kai kas iš jo žmonių klausosi per radiją. Aš pasakysiu jo vardą - Willis Yarbroughas - taip jį vadino. Jie tikriausiai. . . Aš manau, kai kurie jo vaikinai yra Kalifornijoje. Bet jis buvo peštukas, stiprus,

galingas vyras, savo sūnų užmušęs tvoros turėklui. Taigi, jis—jis buvo tikrai stiprus ir nedoras žmogus. Tai štai, tenai tarp jo ir Tėtės vyko didelė kova peiliais. Ir mano tėvas vos neužmušė to žmogaus, todėl turėjo bėgti ir palikti Kentukį, pereiti į kitą upės pusę, į Indianą.

Jis turėjo brolių, kuris tuo laiku gyveno Louisvilyje, Kentukyje, jis buvo Louisvilio, Kentukio valstija, Medžio Mozaikos Pjūklų gamyklos direktoriaus pavaduotojas. Todėl Tėtis atvyko susirasti savo vyresnįjį brolių. Tėtis buvo jauniausias iš berniukų, iš septyniolikos vaikų. Ir todėl jis atvyko susirasti savo vyresnįjį brolių, buvo praėję beveik metai, kai jis išėjo. Jis negalėjo grįžti, kadangi jo ieškojo įstatymas. O paskui mes gavome laišką, pasirašytą kitu vardu, jis buvo pasakęs motinai, koks tai bus vardas, kai ji gaus nuo jo žinią.

O paskui aš prisimenu vieną dieną: šaltinis (ši maža trobelė) buvo tiesiai už namo. Ir—ir tuo laiku po... Buvo devynių... vienuolikos mėnesių skirtumas tarp manęs ir kito mano brolio, jis dar tik rėpliojo. Rankoje laikiau didelį akmenį ir bandžiau jam parodyti, kaip smarkiai galiu nusviesti tą akmenį į purvą, kur šaltinis veržėsi iš žemės ir darė purvynę. Aš išgirdau paukštį, jis čiułbėjo aukštai medyje. Ir aš pažvelgiau į viršų, į tą medį, o paukštis nuskrido, jam nuskridus, Balsas prakalbo man.

Dabar aš žinau, kad jūs galvojate, jog aš to negalėjau suvokti ir atsiminti. Tačiau Viešpats Dievas, Kuris yra Teisėjas, žemė ir dangus, ir visa, kas čia yra, žino, kad aš sakau tiesą.

Tas paukštis, kai nuskrido; iš ten, kur medyje tupėjo paukštis, atsklido Balsas, tarsi krūmuose įstrigęs vėjas, ir Jis pasakė: "Tu gyvensi netoli miesto, vadinamo New Albany". Ir aš gyvenau nuo trejų metų iki šiol už trijų mylių nuo New Albany, Indianoje.

Grįžau ir papasakojau motinai apie tai. Na, o ji pagalvojo, kad aš tiesiog susapnavau ar kažkas panašaus.

O vėliau mes persikėlėme į Indianą, ir Tėtis nuėjo dirbti pas žmogų, pas p. Watheną, turtingą žmogų. Jis turi nuosavą Watheno spirito gamyklą. Ir jis turėjo daug akcijų; jis multimilijonierius, ir Louisvilio Colonels, ir—ir beisbolas, ir taip toliau. O mes tuomet gyvenome netoliese. Tėtis, būdamas neturtingas žmogus, jau nebeišvertiantis be savo gėrimo, jis pradėjo gaminti naminę degtinę naminės—naminės varykloje.

O paskui skurdas privertė dirbti ir mane, kadangi aš buvau vyriausias iš vaikų. Aš turėjau eiti ir nešioti vandenį į tą naminės varyklą, kad neiškaistų tos spiralinės, kol jie gamindavo degtinę. Paskui jis ją pardavinėjo, vėliau jis turėjo dvi ar tris tokias naminės varyklas. Na, šios dalies aš nemėgstu pasakoti, tačiau tai yra tiesa.

Aš prisimenu, kaip kartą parėjau iš daržinės namo verkdamas. Todėl, kad už namo buvo tvenkinys, jis... kur buvo

kertamas ledas. Daugelis pamenate, kai būdavo kertamas ledas ir dedamas į pjuvenas. Taigi, p. Wathenas taip saugojo ledą tenai, toje teritorijoje. O Tėvas buvo jo vairuotojas, asmeninis vairuotojas. Kai . . . tas tvenkinys buvo pilnas žuvies, ir kai jie eidavo kirsti ledo, traukti ir dėti jį į pjuvenas, paskui, kai ledas tirpo vasaros metu ir plonėjo, aš manau, jis buvo iš dalies švarus, kaip ir ežero ledas, jie galėjo panaudoti jį, ne gėrimui, tačiau tam, kad išlaikytų vandenį šaltą, apdėdavo juo savo kibirus ir piena, ar panašiai.

Kartą nešiau vandenį nuo to siurblio, buvusio beveik už kvartalo. Aš verkšlenau, kadangi turėjau pareiti namo iš mokyklos, o visi berniukai nuėjo prie tvenkinio žvejoti. Aš taip mėgau žvejoti. Ir todėl jie visi nuėjo žvejoti, išskyrus mane, o aš turėjau nešioti vandenį į tą naminės varyklą. Žinoma, na, tai turėjo būti atlikta tyliai, nes buvo draudžiama prekiauti svaigiaisiais gėrimais. O aš . . . Tai buvo toks sunkus išmėginimas. Ir aš prisimenu, kaipėjau tenai su įpjautu kojos pirštu, ir buvau po kojos pirštu susukęs kukurūzo stiebą, kad apsaugočiau jį nuo dulkių. Ar kada nors esate taip darę? Tiesiog padedate kukurūzo stiebą po kojos pirštu *šitaip* ir apvyniojate virvele. Jūsų pirštas laikosi pakilęs beveik kaip vėžlio galva, žinote, toks styrantis. Galėjote sekti mane visur, kur ašėjau su tuo kukurūzo kotu po kojos pirštu; žinote, kai šlubčiojau. Aš neturėjau jokių batų. Taigi, mes nedėdavome batų kartais ir pusę žiemos. Jei užsidėdavome, mes . . . galėjome jus išigyti, tik jei kas nors duodavo mums. Ir drabužius, jei kas nors mums duodavo labdarą.

Aš sustojau po tuo medžiu, sėdėjau ten ir verkšlenau, (buvo rugsėjis), kadangi norėjau eiti žvejoti, o turėjau prinešti keletą kubilų vandens mažais sirupo kibireliais, maždaug *tokio* aukščio, apie dviejų litrų, kadangi buvau mažas vaikinukas maždaug septynerių metų. Ir aš nešiau jus į didelį kubilą, o po to grįždavau, paimdavau kitus du kibirelius ir vėl grįždavau, kad prileisčiau jus. Taip mes prisileisdavome vandens. Tie vyrai kartu su Tėčiu tą naktį namuose ruošėsi paleisti partiją grūdų degtinės.

O aš verkiau, ir staiga išgirdau kažką keliantį triukšmą kaip sūkurys, kažkas panašaus į tai (dabar aš tikiuosi, kad nebus per daug garsu), uždamas “ūūūšššš, ūūūšššš”, kažkas panašaus. Taigi, buvo baimę kelianti tyla, ir aš apsidairiau aplinkui. Ir žinote ką, tai buvo mažas sūkurys, ko gero, jus vadinate mažaisiais ciklonais? Rudenį jie pralekia kukurūzų lauku, žinote, lapai, ir panašiai, rudenį, kai lapai vos pradėję gelsti. Aš stovėjau po didžiule balta tuopa, pusiaukelyje tarp daržinės ir namo. Ir išgirdau tą garsą. Apsidairiau - buvo ramu kaip šioje patalpoje. Niekur niekas, nei lapelis nepleveno. Ir aš pagalvojau: “Iš kur atsklido šis garsas?” Na, aš pamaniau: “Tikriausiai iš toli”. Tiktai vaikinukas. Jis vis garsėjo.

Aš pakėliau savo mažus kibirėlius ir, dar porą kartų sušniurkščiojęs, pasileidau taku iš tos vietos, kur išėjau. Nuėjęs tik keletą žingsnių iš po šio didelio medžio šakų, ak, vaje, sukuryš vėl pradėjo užti. Aš atsisukau pasižiūrėti: medžio lapijos vidury buvo kitas sukuryš, jis sukosi ir sukosi tame medyje, judindamas lapus. Taigi, aš pagalvoju, kad čia nieko keisto, kadangi kaip tik tokiu metų laiku, rudenį, na, būna tokie sukuriai. Nedideli. . . Mes vadiname juos “sukurėliais”. Ir jie—ir jie kelia dulkes. Panašius matėte dykumoje. Tokie patys. Tačiau jis nenužė. Paprastai jie trumpai užteli, o paskui nuskrenda, tačiau šis jau buvo tenai dvi ar daugiau minučių.

Taigi, aš vėl pasileidau taku. Ir vėl atsigrėžiau pažiūrėti. Kai tik atsigrėžiau, žmogaus Balsas, toks pat garsus kaip ir mano, pasakė: “Niekuomet negerk, nerūkyk, ar kitaip neteršk savo kūno. Kai tapsi vyresnis, turėsi atlikti darbą”. Ak, tai mane mirtinai išgąsdino! Galite įsivaizduoti, kaip jautėsi mažasis vaikinukas. Aš išmečiau tuos kibirus ir nudūmiau namo kiek kojos nešė, rėkdamas iš visų plaučių.

Toje vietovėje vesėsi variagalvės gyvatės, jos labai nuodingos. Motina, eidama iš daržo, pagalvojo, kad aš su koja užmyniau variagalvę gyvatę, ir ji nubėgo pasitikti manęs. Aš šokau į jos glėbį klykdamas, stipriai apkabinau ir bučiavau ją. Ji pasakė: “Kas atsitiko, ar tau įkando gyvatė?” Apžiūrėjo mane visą.

Aš pasakiau: “Ne, mama! Tenai tame medyje yra žmogus”.

O ji pasakė: “Ak, Billy, Billy! Nagi?” Ji dar pasakė: “Tu jau nustojai ir eisi miegoti?”

Aš pasakiau: “Ne, mama! Tame medyje yra žmogus, ir Jis liepė man negerti ir nerūkyti”.

“Gerti degtinę ir—ir panašiai”. O aš tuomet nešiojau vandenį į naminės varyklą, kaip tik tuomet. O jis pasakė: “Niekuomet negerk ar kitaip neteršk savo kūno”. Tai amoralu, žinote, ir mano vaikas. . . tas jaunuolių vyriškumas su moterimis. Gerai, kad aš niekuomet nė karto nebuvau dėl to kaltas. Viešpats padėjo man tuose reikaluose, jūs tai sužinosite, kai aš tęsiu toliau. Taigi, tuomet “Negerk ir nerūkyk, ir neteršk savo kūno, nes kai tapsi vyresnis, turėsi atlikti darbą”.

Na, aš pasakiau apie tai Mamai, o—o ji tik juokėsi iš manęs. Aš buvau tikrai isteriškas. Ji pakvietė gydytoją, o jis pasakė: “Na ką gi, jis tiesiog nervingas, ir tiek”. Todėl ji paguldė mane į lovą. O aš niekuomet nuo tos dienos iki šiol nėjau pro tą medį. Aš buvau išsigandęs. Eidavau kita sodo puse, kadangi maniau, kad tame medyje buvo žmogus, ir Jis kalbėjo man, kalbėjo didis paslaptingas Balsas.

O paskui, praėjus kažkur apie mėnesį po to, lauke, priekiniame kieme, žaidžiau rutuliukais su savo mažaisiais broliukais. Ir staiga keistas jausmas apėmė mane. Aš sustojau

ir atsėdau prie medžio. Mes tiesiog stovėjome ant Ohajo upės kranto. Aš žiūrėjau žemyn į Džefersonvilį ir mačiau kylantį tiltą, kertantį tą upę per jos plotį. Ir mačiau šešiolika žmonių (suskaičiavau juos), kurie nukrito nuo tilto ir žuvo. Aš greitai nuskuodžiau ir papasakojau tai mamai, o ji pagalvojo, kad aš susapnavau. Tačiau jie tai atsiminė ir, praėjus dvidešimt dvejiems metams, toje pačioje vietoje upę perkirto dabartinis Savivaldybės tiltas (daugelis ateidami čia, perėjote jį), ir šešiolika žmonių žuvo, tiesdami per upę šį tiltą.

Tai visuomet visiškai tiksliai išsipildydavo. Kaip matote Tai čia, auditorijoje, Tai vykdavo tokiu būdu visą laiką.

Na, o jie galvojo, kad aš buvau tiktai nervingas. Ką gi, aš esu nervingas žmogus, tai tiesa. Ir, ar kada pastebėjote, jog žmonės, kurie yra—yra linkę į dvasiškumą, yra nervingi.

Pažvelkite į poetus ir pranašus. Ir pažvelkime į William Cowper, parašiusį tą įžymią giesmę: “Šaltinis pripildytas Kraujo, paimto iš Emanuelio venų”. Ar kada nors. . . Jūs žinote tą giesmę. Ne taip seniai stovėjau prie jo kapo. Brolis Julius, manau, nežinau, ne. . . taip, teisingai, jis tuomet buvo su mumis prie jo kapo. Ir—ir tuomet, po to, kai jis parašė šią giesmę, įkvėpimas apleido jį, jis bandė nusiskandinti upėje. Matote, dvasia apleido jį. Tokie žmonės kaip poetai ir rašytojai, ir. . . arba ne. . . aš turiu omeny pranašus.

Pažvelkite į Eliją, kai jis stovėjo ant kalno ir kvietė ugnį iš dangaus, ir kvietė lietu iš dangaus. Paskui, kai jį apleido Dvasia, jis bėgo nuo moters grasinimo. Ir Dievas, praėjus keturiasdešimčiai dienų, rado jį pasitraukusį į ola.

Pažvelkite į Joną: jis turėjo pakankamai įkvėpimo, kai Viešpats patėpė jį pamokslauti Ninevėje, pakol miestas, didumu sulig Saint Louisas, pradėjo atgailauti ir apsilvilko ašutinėmis. O paskui, kai Dvasia apleido jį, kas su juo atsitiko? Randame jį ant kalno, apleistą Dvasios, meldžiantis, kad Dievas paimtų jo gyvybę. Ir, suprantate, tai įkvėpimas. Ir kai atsitinka tokie dalykai, kažkas—kažkas veikia jus.

Paskui aš pamenu, kai jau buvau paaugęs. Buvau jaunas vyrukas. (Paskubėsiu, kad truputį tai apžvelgčiau.) Kai tapau jaunu vyruku, turėjau ketinimų kaip ir visi jaunuoliai. Aš. . . eidamas į mokyklą, pastebėdavau tas mergaičiukes. Žinote, buvau išties nedrąsus, jūs tai žinote. Ir aš—aš galų gale susiradau mergaitę. Manau, kaip ir visi vaikinukai apie penkiolikos metų amžiaus. Ir—ir taigi, ak, ji buvo žavi. Jos akys buvo kaip balandės, dantys kaip perlai, o kaklas kaip gulbės, ji—ji iš tiesų buvo žavinga.

Kitas vaikinukas, jis. . . mes buvome draugai, todėl jis paėmė savo tėtės seno T-modelio “Fordą”, ir mes paskyrėme pasimatymą savo draugėms. Ruošėmės pasiimti jas pasivažinėti. Turėjome pakankamai pinigų, kad nusipirktume virš septynių

litrų benzino. Mes turėjome domkratu pakelti užpakalinį ratą, kad užvestume jį su rankena. Aš nežinau, prisimenate ar ne, suprantate, užvesti su rankena. Tačiau mes—mes ruošėmės pas žavias būtybes.

Taigi, kišenėje turėjau kelias penkių centų monetas, mes sustojome tokioje vietoje ir paėmėme. . . galite gauti sumuštinį su kumpiu už penkis centus. Ir todėl, o, aš buvau turtingas, aš galėjau nupirkti juos keturis! Suprantate? Paskui mes valgėme sumuštinius ir gerėme koką. Aš nunešiau butelius atgal. Ir mano nustebimui, kai grįžau, (tuo laiku moterys tik buvo pradėję netekti savo žavių ypatybių ar moteriškumo), mano mažoji balandėlė rūkė cigarete.

Na, aš visuomet turėjau nuomonę apie moterį, kuri rūko cigarete, ir nei kiek jos nepakeičiau nuo tų laikų. Štai taip. Tai žemiausia, ką ji gali padaryti. Ir tai yra kaip tik taip. Ir aš—aš galvojau, kad aš. . . Taigi, cigarečių bendrovė gali dėl to būti nepatenkinta manimi, tačiau aš sakau jums, kad tai yra tik šėtono triukas. Tai - didžiausias šios nacijos žudikas ir sabotuotojas. Geriau jau tegu mano brolis būna girtuoklis negu rūkorius. Tai tiesa. Geriau jau aš pamatysiu savo žmoną, girtą gulincią ant grindų, negu su cigarete. Tai panašu. . .

Dabar ta Dievo Dvasia, kuri yra su manimi, jei Tai yra Dievo Dvasia (nes jūs galite abejoti), jūs rūkote cigaretes, norėdamos palieknėti, kai jūs tai pasiekiate, kadangi tai tiesiog. . . kiekvieną kartą. Jūs pastebėjote ant pakylos, kaip Jis tai smerkia. Tai baisus dalykas. Laikykitės atokiai nuo to. Damos, jei esate dėl to kaltos, prašau Vardan Kristaus, bėkite nuo to! Tai naikina jus. Tai nužudys jus. Tai. . . To vagono kroviny - vėžys.

Gydytojai mėgina jus perspėti. O kaip jie paskui gali pardavinėti tą šlamštą! Jeigu jūs nueisite į vaistinę ir pasakysite: “Perku. . . Noriu nusipirkti penkiasdešimties centų vertės vėžį”. Nagi jie uždarys jus į bepročių namus. Tačiau, kai jūs perkate penkiasdešimties centų vertės cigaretes, jūs jį ir nusiperkate. Taip sako gydytojai. O, tai pamišusi dėl pinigų nacija! Jos labai kenksmingos. Jos - žudikės. Tai buvo įrodyta.

Taigi, kai aš pamačiau tą žavią mergaičiukę taip madingai elgiantis, pamačiau cigarete jos rankoje, tai tiesiog pritrenkė mane, nes aš iš tiesų maniau, kad ją myliu. Ir pagalvojau: “Na ką gi. . .”

Taigi, mane vadina “neapkenčiančiu moterų”, jūs tai žinote, nes aš visuomet šiek tiek prieš moteris, tačiau ne prieš jus, Seserys. Aš esu tik prieš modernių moterų elgesį. Teisingai. Gera moteris turi būti su jumis.

Bet aš pamenu, kai veikė mano tėvo naminės varykla, aš ten turėdavau nešioti vandenį ir atliekas, matydavau tenai paneles, dar neturinčias septyniolikos-aštuoniolikos, geriančias su mano

metų vyrais. Ir jie turėdavo išblaivyti jas, duodavo joms juodos kavos, nuvesdavo namo, kad jos gamintų savo vyrams vakarienę. O, kažkas panašaus, aš sakiau: “Aš...” Tuomet toks buvo mano pastebėjimas: “Jos nevertos geros švarios kulkos, kad jas užmušti”. Teisingai. Ir aš neapkenčiu moterų. Štai taip. O tuomet turėjau stebėti kiekvieną judesį, išlikti ramus, vis galvodamas tą patį.

Na štai, tačiau dabar gera moteris yra brangakmenis vyro karūnoje. Ji turi būti gerbiama. Ji... Mano motina yra moteris, mano žmona yra moteris, ir jos yra puikios. Ir aš žinau tūkstančius Seserų Krikščionių, kurios yra labai gerbiamos. Tačiau, jeigu—jeigu jos gerbia tai, ką joms davė Dievas: motinystę ir buvimą tikra karaliene, tuomet viskas tvarkoje. Ji, žmona, yra vienas geriausių dalykų, kuriuos Dievas galėjo duoti vyrui. Be išganymo, žmona yra geriausias dalykas, jeigu ji yra gera žmona. Tačiau, jeigu ji tokia nėra, Saliamonas pasakė: “Gera moteris yra brangakmenis vyro karūnoje, tačiau užsispyrusi ar nedora yra vanduo jo kraujuje.” Ir tai yra teisinga, - tai blogiausias dalykas, kuris gali atsitikti. Na, o gera moteris... Jei tu, broli, turi gerą žmoną, tu turi ją labai stipriai gerbti. Teisingai, tu turi taip daryti. Tikra moteris! O, vaikai, jei jūs turite tikrą motiną, kuri būna namie ir stengiasi rūpintis jumis, kad jūsų drabužėliai būtų švarūs, išleidžia į mokyklą, moko apie Jėzų, jūs turite gerbti šią mielą mamą iš visos širdies. Jūs turite gerbti tokią moterį, taip, pone, kadangi ji yra tikra motina.

Jie kalba apie neraštingumą Kentukio kalnuose. Jūs matote tai šitoje šuniškoje bjaurastyje. Kelios tokios mamos gali atvažiuoti iš ten į Holivudą ir pamokyti dabartines motinas kaip auginti vaikus. Leidžiate vakare atvažiuoti vaikui kartu su ja: ji su sugadintais plaukais, o lūpd... lūpos, (kaip jūs tai vadinate?) tepa grimą ant veido, o visa jos suknelė suraukta vienoje pusėje, ištisa naktį praleidusi ne namie, girta, broli, gautų su ta vytele nuo riešutmedžio viršūnės ir daugiau neberekėtų jai niekur eiti. Aš jums sakau, ji būtų... Ir jeigu jūs turėtumėte truputėlį daugiau šito, čia būtų dar geresnis Holivudas ir geresnė nacija. Teisingai. Tai tiesa. “Tiesiog stenkis būti modernus”, tai—tai yra viena iš šėtono apgaulių.

Tuomet ta mergaičiukė, kai aš pažvelgiau į ją, mano širdis tiesiog apsipylė krauju. Ir aš pagalvojau: “Vargšė draugužėle”.

O ji pasakė: “Na, Billy, nori cigaretės?”

Aš atsakiau: “Ne, panele”. Pasakiau: “Aš nerūkau”.

Ji pasakė: “Tu sakei, kad ir nešoki”. Jie norėjo eiti į šokius, o aš nėjau. Na, jie sakė, kad toje vietoje, kurią jie vadina Platanų Sodais, vyksta šokiai.

Ir aš pasakiau: “Ne, aš nešoku”.

Ji tarė: “Na, ką gi, tu nešoki, nerūkai, negeri. Kokiū būdu tu linksminies?”

Aš atsakiau: “Na, aš mėgstu žvejoti ir medžioti”. Tai jos nedomino.

Todėl ji pasakė: “Paimk šią cigaretę”.

O aš atsakiau: “Ne, panele, ačiū. Aš nerūkau”.

Aš stovėjau prie sparno. Senuose “Forduose” būdavo mašinos laiptelis, jūs prisimenate, ir aš stovėjau prie to sparno, sėdėjome ant užpakalinės sėdynės - ji ir aš. Ir ji tarė: “Reiškia, tu nerūkysi cigaretės?” Tėšė: “O mes, mergaitės, turime daugiau drašos negu tu”.

Aš pasakiau: “Ne, panele, aš manau, kad nenorėčiau to daryti”.

Ji pasakė: “Na, juk tu didelis lepūnas!” Aiman! Aš norėjau būti dideliu blogu Billiu, todėl aš—aš tikrai visiškai nenorėjau būti lepūnėliu. Matote, aš norėjau būti vertas apdovanojimo karys, - toks buvo mano gyvenimo supratimas. Todėl aš pasakiau. . . “Lepūnėlis! Lepūnėlis!”

Aš negalėjau to išverti, todėl pasakiau: “Duok man ją!” Ištiesiau ranką ir tariu: “Aš parodysiu ar esu lepūnėlis, ar ne”. Išsitraukiau tą cigaretę ir pradėjau degti degtuką. Na, aš žinau, jūs. . . Taigi, aš neatsakau už tai, ką jūs galvojate, aš tik atsakau už tiesos sakymą. Kai pradėjau degtis cigaretę, kai tik nutariau užsirūkyti, matote, kaip aš dabar keliu šią Bibliją, išgirdau kažkokį ūžesį: “Ūūūūšššš!” Aš vėl pabandžiau, tačiau negalėjau įsidėti jos į burną. Pravirkau ir numečiau cigaretę. Jie pradėjo iš manęs juoktis. Ir aš nukėblinau namo, ėjau laukais, prisėdau ir raudojau. Ir—ir tai buvo siaubingas gyvenimas.

Prisimenu, kaip kartą Tėtis kartu su bičiuliais leidosi prie upės. Mes su broliu turėjome valtimi plaukioti aukštyn žemyn upe, ieškoti butelių, į kuriuos būtų galima pilti degtinę. Mes gaudavome 5 centus už tuziną surinktų upėje butelių. Ir Tėtis buvo su manimi, jis turėjo vieną tų mažų plokščių butelių. . . Aš manau, kad jie būdavo apie ketvirčio litro talpos. Trys buvo suskilę, ir Tėtis. . . O su juo buvo tas žmogus, p. Dornbushas. Aš turėjau jo. . . Jis turėjo puikią valtį, ir aš norėjau įgyti jo palankumą, kadangi troškau paplaukioti ta valtimi. Joje buvo geras vairo, o manijoje vairo iš viso nebuvo. Mūsiškė - tai tik senos lentos su irklais. O jeigu jis būtų leidęs paplaukioti ta valtimi. . . Taigi, jis suvirino ir pagamino Tėčiui naminės varyklą. Todėl jis. . . Jie ištiesė kojas ant medžio, Tėtis iš savo užpakalinės kišenės ištraukė mažą plokščią degtinės buteliuką, padavė jam, jis gurkštelėjo, sugražino Tėčiui, ir jis gurkštelėjo, pastatė buteliuką ant žemės, ant mažos atžalos, išaugusios šalia medžio. O p. Dornbushas pakėlė jį, sakydamas: “Štai, prašau, Billy”.

Aš pasakiau: “Dėkoju, aš negeriu”.

Jis tarė: “Branhamas ir negeris?” Beveik kiekvienas mirdavo ne sava mirtimi. Ir jis pasakė: “Branhamas ir negeris?”

Aš atsakiau: “Ne, pone”.

“Ne”, - pasakė Tėtis, - “aš išauginau kažkokį lepūnelį”.

Mano tėtis pavadino mane lepūneliu! Aš pasakiau: “Paduokite man tą butelį!” Ir ištraukiau tą kamštį, nusprendęs išgerti, o kai pradėjau jį kelti, - “Ūūūūšššš!” Aš pastačiau butelį atgal ir verkdamas iš visų jėgų pasileidau per laukus. Kažkas neleido man to padaryti. Suprantate? Aš nesakau, kad aš buvau geras (buvau nutaręs tai padaryti), tačiau tai yra Dievas, malonė, nuostabi malonė, kuri sulaukė mane nuo šių dalykų. Aš pats norėjau taip daryti, tačiau Jis tiesiog neleido man to.

Vėliau, būdamas dvidešimt dvejų metų, susiradau merginą, ji buvo žavinga. Ji eidavo į bažnyčią, į Vokiečių Liuteronų bažnyčią. Jos pavardė buvo Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, kilusi iš Brumbaugh pavardės. Ir ji buvo žavinga mergina. Ji nerūkė ir negėrė, ir—ir nešoko, ar panašiai, žavi mergina. Aš su ja truputį draugavau, tuomet man buvo apie dvidešimt dvejus. Aš turėjau uždirbti pakankamai pinigų, kad nusipirkčiau seną Fordą, ir aš . . . mes išvažiuodavome kartu į pasimatymus. Taigi, tuo metu Liuteronų bažnyčios nebuvo arti, jie persikėlė iš Howardo parko į ten.

Taigi, dvasininkas, kuris paskyrė mane į Misionierių Baptistų bažnyčią, buvo Daktaras Royus Davisas. Sesuo Upshaw . . . Tai Daktaras Royus Davisas atsiuntė Brolių Upshaw pas mane, ar buvo sakęs jam apie mane. Taigi, jis pamokslavo ir turėjo Pirmąją Baptistų bažnyčią, ar . . . Aš nemanau, kad tai buvo Pirmoji Baptistų bažnyčia, arba Misija- . . . vadinosi Misionierių Baptistų bažnyčia Jeffersonvillyje. Ir tuo laiku jis pamokslavo toje vietovėje, mes vakarais eidavome į bažnyčią, taigi . . . ir grįždavome. O aš niekuomet nebuvau bažnyčios nariu, tik mėgau vaikščioti su ja. Nes svarbiausia mintis buvo “būti su ja”, aš turiu būti sąžiningas.

Na, o paskui, draugaudamas su ja, kartą aš . . . Ji buvo iš geros šeimos. Ir aš pradėjau galvoti: “Žinote, žinote, aš negaliu atiminėti laiko iš tos merginos. Tai nėra—nėra teisinga, kadangi ji yra puiki mergina, o aš esu neturtingas ir—ir aš . . .” Pablogėjo mano tėčio sveikata, ir aš—aš . . . Neturėjau galimybės uždirbti tokios merginos išlaikymui: ji gyveno puikiuose namuose, kuriuose buvo kilimai ant grindų.

Aš prisimenu, kai pamačiau pirmąjį kilimą, nežinojau, kas tai yra. Apėjau jį iš šono, pagalvojau, kad tai - dailiausias dalykas, kokį esu matęs savo gyvenime. “Kaip jie deda jį ant grindų?” Tai buvo pirmas kilimas, kurį aš pamačiau. Tai buvo—tai buvo vienas iš tų . . . Aš manau, jis vadinamas “dembliu”. Aš galiu tai pasakyti neteisingai. Kažkas šiek tiek panašaus į “pintą

daikta”, arba tai, kas kartu surišta ir paklota ant grindų. Gražus žalias ir raudonas, viduryje didelė rožė, žinote. Tai buvo puikus daiktas.

Ir todėl prisimenu, kad aš—aš nutariau, jog turiu arba paprašyti jos tekėti už manęs, arba turiu pasitraukti ir leisti kokiam nors geram žmogui vesti ją, kam nors, kas galėtų jai būti geras, galėtų ją aprūpinti ir galėtų būti jai mielas. Aš jai galiu būti geras, tačiau aš—aš—aš uždirbdavau tiktai dvidešimt centų per valandą. Todėl negalėjau uždirbti pernelyg daug jos išlaikymui. Ir aš. . . Visai šeimai buvo sunku, pablogėjo Tėtės sveikata, ir turėjau rūpintis jais visais, todėl man buvo gana sunkus metas.

Todėl aš pagalvoju: “Na, ką gi, vienintelis dalykas, kurį galiu padaryti - tai pasakyti jai, kad aš—aš—(ji)—aš—aš nebesugrįšiu, kadangi per daug ją vertinu, kad sužlugdyčiau jos gyvenimą ir leisčiau sau ją apgauti”. O po to pagalvoju: “Jei kas nors galėtų paimti ir vesti ją, sukurtų mielą šeimos židinį. Ir galbūt, jeigu aš negaliu jos gauti, aš žinočiau—aš žinočiau, kad ji yra laiminga”.

Ir pamaniau: “Bet aš—aš tikrai—aš tikrai negaliu jos palikti!” Buvau siaubingoje padėtyje. Ir kasdien galvodavau apie tai. Man buvo taip nedrąsu prašyti jos už manęs tekėti. Kiekvieną vakarą pasiryždavau: “Einu jos prašyti”. Ir kai aš, och, kaip ten tas, susijaudinimo virpuly, ar dar kas jausdavosi jūsų. . . ? Visi jūs, broliai, turbūt esate tai patyrę. Tai tikrai keistas jausmas, mano veidas įkaito. Aš—aš nežinojau. Aš negalėjau jos prašyti.

Todėl manau, kad jūs nustebsite, kaip aš vedžiau. Žinote kaip? Parašiau jai laišką ir paprašiau jos. O ji. . . Na, tai nebuvo “miela Panele”, tai buvo truputėlį daugiau (žinote), meiliau. Tai buvo tikrai ne susitarimas, tai buvo. . . Aš—aš parašiau kaip mokėdamas geriau.

Ir truputėlį baiminausi dėl jos motinos. Jos motina buvo. . . ji buvo ne per daug maloni. Tačiau jos tėvas buvo geras senyvas vokietis, tiesiog puikus vyras. Jis buvo geležinkelininkų profsąjungos, geležinkelio palydovų padėjėjų organizatorius, tais laikais uždirbantis apie penkis šimtus dolerių per mėnesį. O aš, uždirbdamas dvidešimt centų per valandą, ruošiausi vesti jo dukterį. Och! Aš maniau, kad man nepavyks. Ir jos motina buvo labai. . . Na, ji puiki ponija. Ir ji—ji buvo viena tų aukštuomenės damų, suprantate, rafinuota, jūs žinote, ir todėl ji, šiaip ar taip, neypatingai mane vertino. Aš buvau tik paprastas sasapro krašto vaikinai, o ji manė, kad Hope tiktų aukštesnės klasės vaikinai, ir aš—aš—aš manau, kad ji buvo teisi. Taigi. . . Tačiau aš—aš tuomet taip negalvoju.

Taigi, pamaniau: “Na, ką gi, aš nežinau kokių būdu. Aš—aš negaliu prašyti jos tėtės, ir aš—aš žinoma nesiruošiu prašyti

jos motinos. Todėl pirmiausia turiu prašyti jos pačios”. Todėl parašiau laišką. Ir tą rytą kelyje į darbą ėmečiau jį į pašto dėžutę. Paštas. . . Mes ruošėmės eiti į bažnyčią trečiadienio vakarą, o tada buvo pirmadienio rytas. Aš visą sekmadienį stengiausi pasakyti jai, kad noriu vesti, bet tiesiog negalėjau sutelkti pakankamai drąsos.

Tuo būdu, tuomet aš ėmečiau jį į pašto dėžutę. Ir tą dieną darbe aš atsitiktinai pagalvojau: “Kas, jeigu jos motina paėmė tą laišką?” Aiman! Žinojau, kad tuomet aš žuves, jeigu—jeigu ji kartais paėmė jį, kadangi ji ne per labiausiai mėgo mane. Na, aš tik išsprakaitavau.

Ir tą trečiadienio vakarą, parėjęs namo, na, pagalvojau: “Kaip aš tenai važiuosiu? Jeigu jos motina paėmė tą laišką, ji iš tiesų sudirbs mane, todėl aš tikiuosi, ji gavo jį”. Aš jį adresavau “Hope”. Toks buvo jos vardas, Hope [anglų k. “viltis”—Vert.]. Ir todėl aš tariau: “Tiesiog parašysiu Hope”. Ir todėl. . . Aš pamaniau, kad galbūt ji galėjo ir nepaimti to laiško.

Taigi, buvau atsargus: sustojau kieme ir paspaudžiau automobilio signalą, kad ji išeitų. Ojė! Ir bet kuris vaikinys nebūtų turėjęs pakankamai drąsos pakilti prie namo, pabelsti į duris ir paprašyti pakviesti merginą, kaip ten bebūtų, nėra reikalo važiuoti su ja. Kaip tik taip. Tai taip kvaila. Tai pigu.

Taigi, aš sustabdžiau savo seną fordą, jūs žinote, jis buvo visas išblizgintas. Užlipau ir pabeldžiau į duris. O gailėstingume, jos motina priėjo prie durų! Aš vos galėjau atgauti kvapą, pratariau: “Sveiki, ponias Brumbach?” Taigi.

Ji pasakė: “Sveikas, Williamai”.

Aš pagalvojau: “O-ho, ‘Williamai!’”

Ir-ir ji pasakė: “Ar užeisi?”

Aš atsakiau: “Dėkoju”. Įžengiau pro duris. Paklausiau: “Ar Hope jau pasiruošusi?”

Ir kaip tik tuomet atšokavo Hope - vos šešiolikos metų mergaičiukė. Ji pasakė: “Sveikas, Billy!”

Ir aš tariau: “Sveika, Hope”. Pridūriau: “Tu jau pasiruošusi eiti į bažnyčią?”

Ji tarė: “Minutėlę”.

Aš pagalvojau: “Nagi! Ji, žinoma, jo negavo. Ji nė negavo jo. Gerai, gerai, gerai. Hope nė negavo jo, taigi, viskas bus gerai, kadangi ji taip mane pavadino”. Aš pasijaučiau gana neblogai.

Ir paskui, kai mes atėjome į bažnyčią, aš atsitiktinai pagalvojau: “O jeigu ji gavo jį?” Suprantate? Ir nebegirdėjau, ką kalbėjo Daktaras DAVISAS. Aš pažvelgiau į ją ir pagalvojau: “Ji galbūt susilaikė nepasakiusi, ir ji iš tikrųjų ruošiasi atsakyti į mano prašymą, kai išeisime iš čia”. Ir nebegirdėjau, ką kalbėjo

Brolis Davisas. Ir—ir aš pažvelgiau į ją, ir pagalvojau: “Na, juk aš nenoriu jos palikti, bet . . . Ir aš—aš . . . viskas, be abejo, išaiškės”.

Taigi, po bažnyčios mes kartu nuėjome gatve,ėjome namo, ir—ir taip mes žingsniauome link senojo “Fordo”. Visą laiką ryškiai švietė mėnulis, žinote, aš pažvelgiau į ją - ji buvo graži. Drauguži, aš pažvelgiau į ją, ir pagalvojau: “Ak, kaip aš norėčiau gauti ją, bet manau, kad nieko neišeis”.

Ir taip dar paėjęs, žinote, aš vėl į ją pažvelgiau. Tariau: “Kaip—kaip tu jautiesi ši vakarą?”

Ji pasakė: “O, viskas tvarkoje”.

Ir mes sustojome su tuo senu “Fordu”, pradėjome išlipinėti, žinote, iš šoninės pusės, užėjome už kampo ir pasukome prie jos namo. Mes kartu priėjome prie durų. Aš pagalvojau: “Žinote, ji turbūt nė negavo to laiško, taigi, aš taip pat galiu jį užmiršti. Šiaip ar taip, atidėsiu kitai savaitei”. Taigi, aš pasijaučiau gana gerai.

Ji tarė: “Billy?”

Aš pasakiau: “Taip”.

Ji tęsė: “Aš gavau tavo laišką”. Ajetau!

Aš pratariau: “Tu gavai?”

Ji pasakė: “A-ha”. Na, o ji ir toliauėjo, nepratarusi daugiau nei žodžio.

Aš pagalvojau: “Moteriške, pasakyk man ką nors. Pavaryk mane arba pasakyk, ką tu apie tai manai”. Ir aš tariau: “Ar tu—ar tu jį perskaitei?”

Ji tarė: “A-ha”.

Na, žinote, kaip moterys moka laikyti nežinomybėje. Ak, aš—aš neturiu omenyje kaip tik šito, suvokiate. Suprantate? Tačiau, šiaip ar taip, žinote, aš—aš pagalvojau: “Kodėl tu nieko nesakai? Suprantate, aš ir toliauėjau. Paklausiau: “Ar tu jį visą perskaitei?”

Ir ji. . . [Tuščia vieta juostoje—Red.] “A-ha”.

Taigi, mes buvome beveik prie durų, ir aš pagalvojau: “Nagi, nevesk manęs į verandą, kadangi aš negalėsiu jų aplenkti, todėl pasakyk man dabar”. Ir aš toliau laukiau.

O ji tarė: “Billy, aš padarysiu tai su malonumu”. Ji pasakė: “Aš myliu tave”. Tegul Dievas palaimina jos sielą dabar, ji Šlovėje. Ji pasakė: “Aš myliu tave”. Tęsė: “Aš manau, kad mes turime pasakyti mūsų tėvui, mūsų tėvams apie tai. Ar tu irgi taip manai?”

Aš pasakiau: “Mieloji, paklausk, imkimės šios užduoties per pusę”. Tėšiau: “Aš pasakysiu tavo tėčiui, jei tu pasakysi savo motinai”. Iš pradžių jai perleidau sunkesniąją dalį.

Ji pasakė: “Gerai, jei tu Tėtei pasakysi pirmas”.

Aš tariau: “Gerai, aš jam pasakysiu sekmdienį vakare”.

Atėjo sekmdienio vakaras, aš parvežiau ją namo iš bažnyčios ir aš... Ji tebežiūrėjo į mane. Aš pasižiūrėjau – buvo devynios trisdešimt, – laikas eiti. Taigi, Charlis sėdėjo už rašomojo stalo, spausdino rašomąją mašinėlę. O p. Brumbach sėdėjo už kampo, kažką nerdama vašeliu, jūs žinote, uždedate tuos lankelius, na, jūs žinote. Aš nežinau, kaip tai jūs vadinate. Taigi, ji darė kažką panašaus. O Hope tebežiūrėjo į mane, ir, piktai pažvelgusi, žinote, parodė mostu į savo tėtį. O aš... Vaje! Aš pagalvojau: “Kas bus, jei jis pasakys ‘Ne’?” Todėl pradėjau trauktis link durų, sakydamas: “Na, aš manau, kad man geriau eiti”.

Ir pasukau link durų, o—o ji priėjo prie durų su manimi. Ji visuomet priešdavo prie durų ir pasakydavo man “labanakt”. Taigi, aš priėjau prie durų, o ji pasakė: “Ar tu nesirooši jam pasakyti?”

Aš atsidusau: “Ach!” Pasakiau: “Aš tikrai stengiuosi, bet aš— aš— aš nežinau, kaip tai padaryti”.

O ji tarė: “Aš einu atgal, o tu ją išsikviesk”. Taigi, ji nuėjo atgal ir paliko mane tenai stovėti.

Ir aš pratariau: “Charli”.

Jis atsisuko ir pasakė: “Taip, Billy?”

Aš tariau: “Ar galiu pasikalbėti su jumis minutėlę?”

Jis pasakė: “Žinoma”. Jis nusisuko nuo savo rašomojo stalo. P. Brumbach pažvelgė į jį, pažvelgė į Hope ir į mane.

Aš tariau: “Ar galėtumėte išeiti į verandą?”

Jis pasakė: “Taip, eime”. Ir išėjo į verandą.

Aš pasakiau: “Toks puikus vakaras, ar ne?”

Ir jis pasakė: “Taip, puikus”.

Aš tariau: “Išties šilta”.

“Žinoma šilta”, – jis pažvelgė į mane.

Aš pratariau: “Aš taip sunkiai dirbau”, – tariau, – “žinote, net mano rankos pritrintos”.

Jis pasakė: “Tu gali ją imti, Billi”. Nagi! “Tu gali ją imti”.

Aš pamaniau: “O, tai jau geriau”. Pasakiau: “Jūs iš tikrųjų taip manote, Charli?” Jis tarė... Aš tariau: “Charli, paklauskite, aš žinau, kad ji yra jūsų duktė, o jūs turite pinigų”.

Jis pratiesė savo ranką ir paėmė už manosios. Jis pasakė: “Paklausk, Billi, pinigai – dar ne viskas žmogaus gyvenime”. Jis pasakė... .

Aš tariau: “Charli, aš uždirbu tiktai dvidešimt centų per valandą, bet aš myliu ją ir ji myli mane. Ir aš pažadu jums,

Charli, kad dirbsiu, kol šios . . . mano rankos bus pūslėtos, kad tik aprūpinčiau ją. Aš jai būsiu taip atsidavęs, kaip tik galėsiu”.

Jis tarė: “Aš tikiu tuo, Billi”. Jis tęsė: “Klausyk, Billi, štai ką aš tau noriu pasakyti”. Tarė: “Žinai, laimė, visiškai nereikalingi pinigai, kad būti laimingais”. Pasakė: “Tiesiog būk geras jai. O aš žinau, kad būsi geras”.

Aš pasakiau: “Dėkoju, Charli. Aš tikrai toks būsiu”.

Tuomet atėjo jos eilė pasakyti Mamai. Aš nežinau, kaip ji susitvarkė, tačiau mes susituokėme.

Taigi, kai mes susituokėme, neturėjome nieko, nieko, kad pradėtume namų ūkį. Ko gero, turėjome du ar tris dolerius. Taigi, mes išsinuomavome namą, tai kainavo keturis dolerius per mėnesį. Tai buvo tokia dviejų kambarių vietelė. Kažkas mums davė šiokią tokią sudedamą lovą. Aš norėčiau sužinoti, ar kas nors kada nors yra matęs senovišką sudedamą lovą? Ir jie davė ją mums. Aš nuėjau pas Searus ir Roebuckus ir gavau stalėlį su keturiomis kėdėmis, o jos—jos nebuvo nudažytos, žinote, mes gavome jas laiku. Taigi, paskui aš nuėjau pas p. Weberį, laužo prekiautoją, ir nupirkau krosnelę. Sumokėjau už ją septyniasdešimt penkis centus ir dar dolerį su trupučiu už ringes, tinkančias jai. Mes pradėjome namų ūkį. Aš pamenu, kaip, bedažydamas kėdes, paėmiau ir išpiešiau dobilus. Ir, o, mes vis dėlto buvome laimingi. Mes turėjome vienas kitą - mums to ir tereikėjo. Ir Dievas, per Jo gailėstingumą ir gerumą mes buvome laimingiausia žemėje porėlė.

Aš supratau, kad laimė nepriklauso nuo to, kiek turi pasaulio turtų, tačiau kaip pasitenkini tau skirta dalia.

O po kiek laiko Dievas aplankė ir palaimino mūsų namelius, mes susilaukėme sūnelio. Jo vardas - Billy Paulas, jis dabar yra čia, tarnavime. O truputį vėliau, maždaug po vienuolikos mėnesių, Jis vėl mus palaimino maža mergaite, kuriai davėme vardą Sharon Rose, jis buvo paimtas iš “Šarono Rožės”.

Prisimenu, kaip susitaupiau pinigų ir ruošiausi pasiimti nedideles atostogas, nuvažiuoti pažvejoti ežere Paw Paw. Ir grįžtant . . .

O tuo metu . . . Praleidžiu savo atsivertimą. Buvau įtikėjęs. Daktaro Rojaus Daviso buvau paskirtas į Misionierių Baptistų bažnyčia, tapau dvasininku ir turėjau maldyklą Jeffersonvillyje, kur ir dabar pamokslauju. Pastoriauau toje bažnytelėje. Ir aš . . .

Bažnyčioje aš pastoriauau be pinigų septyniolika metų ir nepaėmiau nė cento. Aš nemaniau, kad im-. . . Tenai nebuvo netgi aukų lėkštės. Ir tai dešimtainei, kurią gaudavau iš darbo, ar panašiai, buvo maža dėžutė pastato gale, sakyčiau, su nežymiu užrašu: “Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų Mano brolių, Man padarėte”. Ir taip buvo apmokėta bažnyčia. Mes turėjome dešimties metų paskolą, ir ji buvo

apmokėta mažiau nei per dvejus metus. Ir aš niekuomet neėmiau jokių auksų.

O tuomet aš turėjau, o, keletą dolerių, sutaupyty atostogoms. Ji taip pat dirbo, ji dirbo Fine's Shirt fabrike. Miela, brangi mylimoji. Ir jos kapas dabar turbūt apsnigtas, bet ji iki šiol mano širdyje. Aš prisimenu, kaip sunkiai ji dirbo, kad padėty man susitaupyti pakankamai pinigų, kad nuvažiuočiau prie to ežero pažvejoti.

Ir, grįždamas nuo to ežero, važiuodamas į Mishawaką ir South Bendą, Indianoje, pradėjau apžiūrinėti ir atkreipiau dėmesį į automobilius, kurių užpakalyje buvo užrašai: "Tiktai Jėzus". Ir aš pamaniau: "Keistai skamba: 'Tiktai Jėzus'". Ir aš pradėjau pastebėti tuos užrašus. Jų buvo visur: ant dviračių, ant fordy, ant kadilakų, - daug kur: "Tiktai Jėzus". Ir aš nusekiau paskui kelis, jie privažiavo prie puikios didelės bažnyčios. Sužinojau, kad jie - sekmininkai.

Aš buvau girdėjęs apie sekmininkus, kad jie yra grupė "šventųjų velenėlių, kurie griūna ant žemės, o iš burnos jiems veržiasi putos", ir panašiai jie man kalbėjo apie juos. Todėl nenorėjau turėti reikalų su jais.

Taigi, sužinojau, kad jie visi vyksta tenai, ir pamaniau: "Ko gero, aš tiktai užeisiu". Todėl sustabdžiau savo senąjį "fordą" ir užėjau: kad būtumėte girdėję, kaip jie giedojo! Aš išsiaiškinau, kad ten buvo dvi didžiulės bažnyčios: viena vadinosi J.K.S.A. [Jėzaus Kristaus Sekmininkų Asamblėja—Vert.] ir P.S.A. [Pasaulio Sekmininkų Asamblėja—Vert.], daugelis jų prisimenate šias senas organi-...Aš manau, kad jie susijungė ir dabar vadinasi, ir vadinasi Jungtinė Sekmininkų bažnyčia. Na, o aš klausiausi kelių jų mokytojų. Jie stovėjo tenai, o, jie mokė apie Jėzų, ir koks Jis buvo didis, ir kaip viskas buvo puiku, ir apie "Šventosios Dvasios krikštą". Aš pagalvojau: "Apie ką jie kalba?"

O po kiek laiko kažkas pašoko ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis. Na, o aš niekuomet savo gyvenime nebuvo girdėjęs nieko panašaus. Ir kelios moterys pakilo, pradėjo lakstyti kiek tik galėdamos. Tuomet visi pakilo ir pradėjo lakstyti. Aš pagalvojau: "Na, ką gi, broli, jie tikrai nemoka elgtis bažnyčioje!" Šūkavo, rėkavo ir nenustygo vietoje, aš pagalvojau: "Kas čia per grupė!" Tačiau jūs žinote, kaip būna: kuo ilgiau aš ten sėdėjau, tuo labiau man patiko. Ten kažkas buvo, kas atrodė ištis gera. Ir pradėjau juos stebėti. O ten viskas tęsėsi. Pagalvojau: "Aš tik truputėlį pakentėsiu čia, kadangi aš... aš esu prie durų. Jei kas nors prasidės, aš tik op, ir išbėgsiu pro duris. Žinau, kad mano automobilis pastatytas čia pat už kampo".

Ir pradėjau klausytis kai kurių jų pamokslininkų - tai buvo mokyti žmonės ir studentai. Na, aš ir pamaniau: "Puiku".

Atėjo vakarienės metas, ir paskelbė: “Visi ateikite vakarienės”.

Bet aš pagalvojau: “Minutėlę, aš turiu tik dolerį ir septyniasdešimt centų, kad grįžčiau namo, ir aš...” Tai visi pinigai, kuriuos turiu benziniui. Man jų reikia, kad grįžčiau namo. Aš turėjau savo seną fordą, tai buvo mielas geras senas fordas. Jis nebuvo papuolęs į blogą įtaką, jis buvo štai kaip šis, tik nudėvėtas. Ir jis... Aš tikrai maniau, kad šis fordas nuvažiuos trisdešimt mylių per valandą, kadangi penkiolika mylių *taip* ir penkiolika *šitaiip*. Suprantate, sudėkite, ir gausite trisdešimt. Tuo būdu tai... Aš pagalvojau: “Gerai, ši vakara, manau, išvažiuosiu, o po...” Aš likau vakariniame tarnavime.

Ir, o, jis pasakė: “Visi pamokslininkai, nesvarbu, iš kokios denominacijos būtumėte, ateikite ant pakyls”. Taigi, mūsų ten buvo apie du šimtus, aš irgi pakilau. Jis pasakė: “Na, jums visiems neužteks laiko pamokslauti”. Jis tęsė: “Tiesiog prieikite ir pasakykite, kas jūs ir iš kur”.

Taigi, kai atėjo mano eilė, aš pasakiau: “Williamas Branhamas, baptistas. Jeffersovillis, Indiana”. Ir nuėjau.

Girdėjau, kaip kiti prisistatė: “Sekmininkas, sekmininkas, sekmininkas, P.S.A., J.K.S.A., P.S.A., S...”

Aš nuėjau. Pagalvojau: “Na, ką gi, aš esu bjaurusis ančiukas”. Atsisėdau ir laukiau.

Tą dieną tenai buvo puikūs jauni pamokslininkai, jie galingai pamokslavo. Vėliau jie paskelbė: “Ši vakara pamokslaus...” Ko gero, jie pavadino jį “vyresniuoju”. O jų tarnautojai vietoj “gerbiamųjų” buvo “vyresniaisiais”. Ir jie pristatė pagyvenusį tamsiaodį vyrą, jis vilkėjo tokį senamadišką pamokslininko švarką. Aš nemanau, kad jūs kada nors esate tokį matę. Ilgas, užpakalyje skeltas, žinote, su aksomine apykakle, ir jo galvą gaubė žilų plaukų vainikas. Vargšas pagyvenęs žmogus, jis išėjo *va taip*, žinote. Jis atsistojo tenai, apsisuko. Ir visi pamokslininkai pamokslavo apie Jėzų ir didį... koks Jis buvo didis, ir panašiai, o tas pagyvenęs vyras pasirinko tekstą iš Jobo knygos. “Kur buvai, kai dėjau žemės pamatus, ar kai mane drauge šlovino rytmetinės žvaigždės ir džiaugėsi visi Dievo Sūnūs?”

O šis vargšas senas bičiulis, aš pagalvojau: “Kodėl jie nepasiūlo pamokslauti tiems jauniems žmonėms?” Didelė... patalpa buvo sausakimša. Ir aš pagalvojau: “Kodėl jie to nepadarė?”

Taigi, tas pagyvenęs kolega, vietoj to, kad pamokslautų, kas vyksta čia, žemėje, jis pradėjo nuo to, kas visą laiką vyksta Danguje. Jis paėmė Jį į laikų pradžių pradžią ir pravedė vaivorykštės horizontale į Antrąjį Atėjimą. Na, aš niekuomet nebuvau girdėjęs savo gyvenime tokio pamokslavimo! Ir tuomet jį palietė Dvasia, jis *tiek* pašoko, taukštelėjo abiem kulnais,

atmetė pečius ir nuo pakylės nuėjo ant pirštų galų, pasakęs: “Tai nepakankamai aukšta patalpa man pamokslauti”. O tenai patalpa buvo aukštesnė nei ši.

Aš pamaniau: “Jeigu Tai priverčia pagyvenusį žmogų šitaip elgtis, kas bus su manimi, jei Tai nusileis ant manęs?” Aš—aš pagalvojau: “Galbūt ir man šiek tiek To reikia”. Na, kai jis ten pasirodė, man buvo taip gaila senojo žmogelio. Tačiau, kai jis nuėjo, man buvo taip gaila savęs. Ir aš žvelgiau į jį nueinantį.

Aš išvažiavau tą vakarą ir pagalvojau: “Na, ką gi, sekanti rytą aš nesiruošiu leisti kam nors sužinoti, iš kur ir kas esu”. Taigi, išvažiavau ir tą naktį lyginau savo kelnes. Aš paėmiau . . . išvažiavau miegoti į kukurūzų lauką, nuėjau nusipirkti keletą pasenusių bandelių. Jūs . . . Aš už penkis centus nusipirkau visą jų kalną. Ten žemai buvo hidrantas, aš pasisėmiau truputį vandens. Taigi, žinojau, kad to man užteks kažkuriam laikui, todėl pasisėmiau šiek tiek vandens ir išgėriau, nuvažiavęs valgiau tas savo bandeles. Sugrižau ir dar atsigėriau vandens. Nuvažiavau į kukurūzų lauką, išėmiau dvi sėdynes, pasiklojau tas savo indiškąs linines dryžuotas kelnes ir išlyginau jas ant sėdynių.

O, meldžiausi beveik ištisą naktį. Kalbėjau: “Viešpatie, kur aš pakliuvau? Aš niekuomet savo gyvenime nesu matęs tokių religingų žmonių”. Ir tariau: “Padėk man sužinoti, dėl ko visa tai”.

O kitą rytą nuvykau tenai. Mus pakvietė pusryčių. Savaiame aišku, aš nenuėjau su jais valgyti, nes neturėjau, ką paaukoti. Ir sugrižau. O kitą rytą, kai įėjau, na (aš buvau suvalgęs kelias bandeles), atsisėdau. Jie turėjo mikrofoną. Aš anksčiau niekuomet nebuvau matęs mikrofono ir mane baugino tas daiktas. Taigi, jie . . . Ten viršuje kabėjo virvelė, ir jis buvo pakibęs. Turbūt vienas tų kabančių mikrofonų. Ir jis pasakė: “Praeitą vakarą čia ant pakylės buvo jaunas pamokslininkas, baptistas”.

Aš pamaniau: “O-och, dabar aš būsiu kruopščiai patikrintas”.

Jis pasakė: “Jis buvo jauniausias pamokslininkas ant pakylės. Jo vardas Branhamas. Ar kas nors žino, kur jis? Pasakykite jam ateiti, mes norime, kad jis pamokslautų šį rytą”.

Aiman! Aš vilkėjau marškinėlius ir indiško audinio linines dryžuotas kelnes, jūs žinote. O mes, baptistai, manome, kad turi vilkėti kostiumą, kalbėti iš katedros, jūs žinote. Todėl . . . Ir aš— aš tik labai tyliai sėdėjau. Ir per tą laiką . . . Tuomet tai vyko Šiaurėje (jų tarptautinis susirinkimas), tamsiaodžiai žmonės nebūtų galėję atvykti, jei jis būtų vykęs Pietuose. Ten buvo tamsiaodžių, o aš buvau pietietis, netgi turėjau iškrakmolytą apykaklę, suprantate, maniau, kad esu geresnis, nei kas kitas. Ir taip atsitiko, kad tą rytą tiesiog šalia manęs atsisėdo tamsiaodis.

Taigi, aš atsisedau ir pažvelgiau į jį. Pagalvojau: “Ka gi, jis yra brolis”.

O jis paskelbė: “Ar kas nors žino, kur yra Williamas Branhamas?” Aš *šitai*p susigūžiau savo vietoje. Taigi, jis pasakė, antrą kartą paskelbė, pasakė: “Ar kas nors lauke”, - (jis prisitraukė tą mažą mikrofoną), - “žino, kur yra Williamas Branhamas? Pasakykite jam, kad mes norime, jog jis ateitų ant pakylos rytiniam pamokslui. Jis yra baptistų pamokslininkas iš pietų Indianos”.

Aš tik sėdėjau labai tyliai ir susigūžiau, suprantate. Vis tiek manęs niekas nepažinojo. Tas tamsiaodis pažvelgė į mane ir tarė: “Ar žinote, kur jis yra?”

Aš maščiau. Aš—aš arba turėjau sumeluoti, arba kažką daryti. Todėl tariau: “Pasilenkite čia”.

Jis pasakė: “Taip, pone?”

Aš tariau: “Noriu jums kai ką pasakyti”. Tęsiau: “Aš—aš ir esu jis”.

Jis pasakė: “Gerai, tuomet eikite ten”.

Aš pasakiau: “Ne, aš negaliu. Matote”, - tariau, - “aš vilkiu šias nudėvėtas indiškąs linines dryžuotas kelnes ir šiuos marškinėlius”. Tęsiau: “Aš negaliu ten eiti”.

Jis tarė: “Tiems žmonėms nerūpi, kaip jūs apsirengęs. Eikite ten”.

Aš pasakiau: “Ne, ne”. Sakiau: “Dabar tylėkite, nieko nesakykite”.

Jie minutėlei sugrįžo prie mikrofono ir pakartojo: “Ar kas nors žino, kur yra Williamas Branhamas?”

Jis sušuko: “Štai jis! Štai jis! Štai jis!” Aiman! Aš pakilau, su tais marškinėliais, suprantate. Ir štai aš. . .

Jis pasakė: “Ateikite, p. Branhamai, mes norime, kad jūs pamokslautumėte”. Vajetau, prieš visus tuos pamokslininkus, hm, prieš visus tuos žmones! Ir aš nuslinkau, suprantate. Mano veidas buvo raudonas, o ausys degė. Ir aš atslūkinau tenai su tomis indiškomis lininėmis dryžuotomis kelnėmis ir marškinėliais, pamokslininkas, baptistų pamokslininkas, einantis prie niekuomet anksčiau nematyto mikrofono, na, jūs suprantate.

Ir aš atsistojau ten, tariau: “Na, aš—aš—aš nenusimanau apie tai”. Aš buvau nevikrus ir išties nervingas, jūs žinote. Ir—ir aš pradėjau apie Luko 16, ir pagalvojau: “Gerai, dabar. . .” Ir aš—aš pradėjau temą: “*Ir jis pragare pakėlė akis ir sušuko*”. Ir aš. . . Taigi, aš—aš pradėjau pamokslauti, suprantate, ir pamokslaudamas pasijaučiau truputį geriau. Pasakiau: “Turtuolis buvo pragare, ir jis šaukė”. Šie trys žodeliai, panašiai kaip tie mano sakyti pamokslai: “Ar Tuo Tiki”

ir “Sakyk Uolai”, jūs girdėjote mane tai pamokslaujanti. O aš sakiau: “Ir tuomet jis šaukė”. Tėšiau: “Tenai nėra vaikų, žinoma, jų nėra pragare. Tuomet jis šaukė”. Aš pasakiau: “Tenai nėra gėlių. Tuomet jis šaukė. Tenai nėra Dievo. Tuomet jis šaukė. Tenai nėra Kristaus. Tuomet jis šaukė”. Tuomet aš šaukiau, raudojau. Kažkas mane apėmė. Vajetau! O, vajetau! Aš nežinau, kas paskui atsitiko. Kai šiek tiek atsitokėjau, pasijutau bestovįs lauke. Tie žmonės šaukė, rėkė ir verkė, ir man, mums tai buvo įspūdinga.

Kai aš išėjau į lauką, prie manęs priėjo žmogus su didžiule teksasiška skrybėle, dideliais batais, priėjęs tarė: “Aš esu vyresnysis *taip ir taip*”. Pamokslininkas kaubojiškais batais, kaubojiškais drabužiais.

Aš pamaniau: “Na, ką gi, tuomet ir tos mano indiškos lininės dryžuotos kelnės nėra jau tokios blogos”.

Tarė: “Aš norėčiau, kad jūs atvyktumėte į Teksasą ir pravestumėte man prabudimo susirinkimą”.

“A-ha, leiskite man, pone, užsirašyti”. Ir aš tai užsirašiau.

Tuomet priėjo kolega pusiau trumpomis, kaip golfo, kelnėmis, jūs žinote, su tokiomis žaidžiamas golfas - pusiau trumpos kelnės. Jis tarė: “Aš esu vyresnysis, *taip ir taip*, iš Majamio. Aš norėčiau. . .”

Pagalvojau: “Na, galbūt apsirengimas nėra svarbiausia”. Aš pažvelgiau į jas ir pagalvojau: “Gera”.

Taiigi, čiupau visa tai ir nuvažiavau namo. Mane pasitiko žmona ir pasakė: “Ko tu toks linksmas, Billy?”

Atsakiau: “O, aš susitikau geriausiąją derliaus dalį. Na, tai yra geriausia, ką tu esi kada nors maţęs. Jie nesigėdija savo religijos”. Ir, o, aš viską jai papasakojau. Pasakiau: “O pažvelk čia, brangioji, - visa virtinė kvietimų. Šitų žmonių!”

Ji tarė: “Jie nėra šventieji velenėliai, ar ne?”

Aš pasakiau: “Nežinau, kokios rūšies velenėliai jie yra, tačiau jie turėjo kažką, ko man reikėjo”. Suprantate? Tariau: “Aš tikras, kad tai—tai yra vienintelis dalykas”. Pasakiau: “Aš mačiau seną žmogų devyniasdešimties metų, jis vėl tapo jaunas”. Tėšiau: “Aš niekuomet savo gyvenime nebuvau girdėjęs tokio pamokslavimo. Na, aš niekuomet nebuvau maţęs taip pamokslaujančio baptisto”. Aš tariau: “Jie pamokslauja tol, kol pritrūksta kvapo, atsiklaupia tiesiai ant grindų, vėl atsistoja, kad atgautų kvapą. Kai jie pamokslauja, juos gali girdėti per du kvartalus”. Ir aš tėšiau: “Aš—aš niekuomet nesu girdėjęs to savo gyvenime”. Ir pasakiau: “Jie kalba nežinoma kalba, o kitas pasako, apie ką jie kalba. Niekuomet nesu to girdėjęs savo gyvenime!” Paklausiau: “Ar tu važiuosi su manimi?”

Ji atsakė: “Brangusis, aš ištekėjau už tavęs, ir būsiu su tavimi, kol mūsų neiškirs mirtis”. Ji tarė: “Aš važiuosiu”. Pasakė: “Na, o dabar pasakykime namiškiams”.

Ir aš tariau: “Gerai, tu pasakyk savo mamai, o aš pasakysiu savajai”. Taigi, mes . . . Nuėjau ir pasakiau Mamai.

Mama pasakė: “Gerai, žinoma, Billy. Kad ir ką Viešpats kviečia tave daryti, eik ir daryk tai”.

O p. Brumbach paprašė manęs pakilti į viršų. Pakilau. Ji tarė: “Apie ką jūs kalbate?”

O aš pasakiau: “O, p. Brumbach”, - tariau, - “tačiau jūs visi niekada nesate matę tokių žmonių”.

Ji ramino: “Nurimkite! Nurimkite!”

Pasakiau: “Taip, poniam”. Pridūriau: “Atsiprašau”.

O ji pasakė: “Ar jūs žinote, kad tai tik grupė šventųjų velenėlių?”

Aš atsakiau: “Ne, poniam, aš to nežinojau”. Tęsiai: “Jie—jie yra tikrai nuostabūs žmonės”.

Ji tarė: “Na, ir mintis! Jūs manote, kad tempsite mano dukterį į tokį šlamštą kaip šis!” Tęsė: “Juokinga! Tai ne kas kita kaip šiukšlės, kurias išmeta kitos bažnyčios”. Ji pasakė: “Žinoma! Jūs taip neišvešite mano dukters”.

O aš pasakiau: “Tačiau, p. Brumbach, žinote, kad savo širdyje jaučiu, jog Viešpats nori, kad aš vykčiau su tais žmonėmis”.

Ji pasakė: “Jūs vykite į savo bažnyčią, kol jie gali jums duoti pastoriją ir elkitės kaip žmogus, turintis sveiko proto”. Pridūrė: “Jūs nepasiimsite mano dukters į ten”.

Aš pasakiau: “Taip, poniam”. Apsisukau ir išėjau.

O Hope pradėjo verkti. Ji išėjusi tarė: “Billy, nesvarbu, ką sako Mama, aš būsiu su tavimi”. Tegul bus palaiminta jos širdis!

O aš pasakiau: “O, viskas tvarkoje, brangioji”.

Ir tiesiog išmečiau tai iš galvos. Ji neleido savo dukteriai būti su tais žmonėmis dėl tos priežasties, kadangi “tai ne kas kita kaip šiukšlės”. Ir todėl aš lyg ir išmečiau tai iš galvos. Tai buvo didžiausia mano gyvenime padaryta klaida, viena didžiausių.

Truputį vėliau, po kelerių metų, gimė vaikai. Kartą mes buvome . . . 1937 metais kilo potvynis. Prasidėjo potvynis. Ir mūsų . . . Aš tuo metu patruliuoju ir dariau visa, kas įmanoma, kad išgabenčiau žmones nuo potvynio, nes virto namai. O mano žmona susirgo, ji išties rimtai susirgo plaučių uždegimu. Ir ji buvo išvežta . . . Paprasta ligoninė buvo perpildyta, mes negalėjome jos ten patalpinti, todėl paguldėme ją į valdžios ligoninę, kur buvo vietos. O paskui jie mane iškvietė atgal. Aš visuomet gyvenau prie upės ir buvau neblogas valtininkas, todėl

bandžiau pasiekti žmones, gelbėti juos nuo potvynio. O paskui aš... vienas...

Jie pakvietė mane ir pasakė: “Chestnut gatvėje yra namas, jis greitai skęs. Ten yra motina su keliais vaikais”, - tęsė, - “ar jūs manote, kad jūsų valtis, jūsų variklis gali parplukdyti juos”. Aš pasakiau: “Aš padarysiu viską, ką pajėgsiu”.

Ir nulėkiau bangomis. Tenai buvo pralaužta užtvanka, ir, o, vajetau... miestas buvo tiesiog plaunamas. Aš padaviau benzino kiek tik įmanoma, ir galų gale praplaukiau pro alėjas ir per aikštes. Ir atsidūriau netoliese senosios krantinės, per kurią liejosi vanduo. Išgirdau kažkieno riksmą, pamačiau motiną, stovinčią verandoje. O ten ištisai ritosi didelės bangos. Na, aš priplaukiau *šitai* kiek galėčiau, patekau į srautą ir grįžau atgal, priplaukiau iš anos pusės. Sustabdžiau savo valtį kaip tik laiku, pririšau ją prie stulpo, prie durų staktos, prie stulpo ar verandos stulpo. Aš įbėgau, pagriebiau motiną, išvedžiau ją iš ten, o taip pat ir du ar tris vaikus. Atrišau valtį ir parplukdžiau ją į... atgal. Nuplaukėme žemiau, pristačiau ją į krantą, apie du su puse kilometro per miestą, kol pristačiau ją į krantą. O paskui, kai ten atplaukiau, ji buvo bealpstanti. Ir ji pradėjo... ji šaukė: “Mano vaikas! Mano vaikas!”

Na, o aš pagalvoju, kad ji turi omenyje, jog paliko vaiką tame name. O, vajetau! Aš vėl grįžau, kol jie stengėsi ją pasirūpinti. Ir aš supratau, kad tai buvo... arba ji norėjo sužinoti, kur yra jos vaikas. Tenai buvo maždaug trejų metųų mažiulis, o aš galvoju, kad ji turėjo omenyje žindomą kūdikį, ar panašiai.

Taigi, grįžau tenai. Kai pasiekiau valtį ir įėjau į vidų, negalėjau rasti vaiko, verandą nunešė, o namas nuvirto. Aš kiek įkabinamas išbėgau, sugriebiau tą-tą dalį, kuri plukdė mano valtį, ilipau į ją, ištraukiau ir paleidau tą gabalą.

O paskui mane nunešė į pagrindinės upės srautą. Buvo vienuolika trisdešimt, naktis, krito šlapdriba ir snigo. Aš sugriebiau starterio virvelę ir bandžiau užvesti valtį, tačiau ji neužsivedė, aš bandžiau, o ji neužsivedė, aš vėl bandžiau. Toliau plaukiau tuo srautu, o krioklys buvo tiesiog po manimi. Aš stengiausi išties atkakliai ir pagalvoju: “Ak, aiman, štai-štai man ir galas! Taip ir yra!” Aš iš tikrųjų labai stengiausi. Ir tariau: “Viešpatie, prašau, neleisk man numirti tokia mirtimi”, traukiau ir traukiau virvelę.

Man dingtelėjo: “O kaip dėl tos grupės šiukšlių, pas kurią nevažiavai?” Suprantate? O-och.

Aš vėl ėmiausi valtį, ir tariau: “Dieve, būk man gailestingas. Neleisk man šitai palikti žmonos ir kūdikio, jie serga! Prašau!” Ir aš toliau traukiau tą virvelę, bet valtis neužsivedė. Girdėjau šniokštimą ten žemai, nes aš... Tik kelios minutės ir, ak, vajetau, tai būtų įvykę. Ir aš pasakiau: “Viešpatie,

jei Tu man atleisi, pažadu Tau: aš viską padarysiu”. Atsiklaupiau valtyje, šlapdriba drėbė man į veidą, aš pasakiau: “Padarysiu viską, ką Tu nori, kad aš daryčiau”. Vėl patraukiau, ir ji užsivedė. Įjungiau visą greitį, ir galiausiai pasiekiau krantą.

Grįžau, ieškodamas sunkvežimio, patruliavimo sunkvežimio. Aš pagalvojau apie...Kažkas pasakė: “Tik pagalvokite, ką tik nunešė valdžios ligoninę”. Mano žmona ir vaikas ten, abu vaikai.

Ir aš iš visų jėgų nulėkiau į tą valdžios ligoninę, o vanduo visur buvo apie keturis su puse metro. Ten buvo majoras ir aš paklausiau: “Majoras, kas atsitiko su ligonine?”

Atsakė: “Na, nesirūpinkite. Ten yra kas nors iš jūsiškių?”

Aš pasakiau: “Taip, serganti žmona ir du vaikai”.

Jis tarė: “Jie visi išvyko”. Tėsė: “Jie yra prekiniame traukinyje, kuris vyksta link Charlestowno”.

Aš pribėgau prie valtys ir...ar prie automobilio, mano valtis buvo už jo, ir išplaukiau į...O paskui upelis tapo keturių ar beveik penkių kilometrų pločio. Ir visą naktį aš stengiausi... Kai kas kalbėjo: “Traukinys, prekinis traukinys nuplautas nuo bėgių ten, ant estakados”.

Na, o aš supratau, kad atsidūriau salelėje, išbuvau ten tris dienas. Turėjau daugybę laiko pagalvoti apie tai, ar Tai buvo šiukšlės, ar ne. Blaškiausi: “Kur yra mano žmona?”

Galčiausiai aš ją suradau, kai po keletos dienų išsikapsčiau ir persikėliau, ji buvo tenai, aukščiau, Columbase, Indianoje, Baptistų Auditorijoje, kur buvo įkurta šiokia tokia ligoninė: ligonių kambariai, nedidelės valdiškos lovos. Aš bėgau kiek įkabindamas, mėgindamas ją surasti, šaukiau: “Hope! Hope! Hope!” Ir pastebėjau ją: ji gulėjo tenai, lovoje, jai buvo prasidėjusi tuberkuliozė.

Ji pakėlė kaulėtą rankelę ir pratarė: “Billy”.

Aš prišokau prie jos, suvapėjau: “Hope, brangioji”.

Ji paklausė: “Aš baisiai atrodau, ar ne?”

Pasakiau: “Ne, mieloji, tu visai gerai atrodai”.

Maždaug šešis mėnesius mes dirbome iš visų jėgų, mėgindami išgelbėti jos gyvybę, tačiau jai darėsi vis blogiau.

Kartą, kai aš patruliuavau, mano radijas buvo įjungtas, suvokiau, kad per radiją pranešė: “Williamas Branhamas tučtuoju reikalingas ligoninėje, miršta žmona”. Aš kiek įkabindamas nulėkiau į ligoninę, įsijungiau raudoną šviesą, sireną, ir nurūkau. Paskui aš—aš atvažiavau prie ligoninės, sustojau ir įbėgau. Eidamas ligoninėje pamačiau savo bičiulį Samą Adairą, su kuriuo žvejodavome, lakstėme kartu, kai buvome berniukai.

Gydytojas Samas Adairas - jis neseniai turėjo regėjimą, kuris pranešė jam apie kliniką. Ir jis pasakė, kad, jei kas nors abejoja regėjimu, tegu tik pasikviečia jį, jei nori sužinoti ar jis teisingas, ar ne.

Taigi, jis išėjo, laikydamas skrybėlę rankoje. Jis pažvelgė į mane ir pradėjo verkti. Prišokau ir apglėbiau jį. Jis apglėbė mane ir tarė: "Bili, ji miršta". Jis pasakė: "Man labai gaila. Aš padariau viską, ką galėjau, mes turėjome specialistus, ir visa kita".

Aš pasakiau: "Samai, ji tikriausiai nemiršta!"

Pasakė: "Taip, ji miršta".

Ir jis pridūrė: "Neik ten, Bill".

O aš pasakiau: "Aš turiu ten įeiti, Samai".

Jis tarė: "Nedaryk to. Neik, prašau, neik".

Aš pasakiau: "Leisk man įeiti".

Pasakė: "Aš eisiu su tavimi".

Aš pasakiau: "Ne, tu pasilik čia. Aš noriu būti su ja paskutinėmis minutėmis".

Pasakė: "Ji be sąmonės".

Aš įėjau į kambarį. Ten sėdėjo seselė, ji verkė, nes jos su Hope buvo mokslo draugės. Man pažvelgus, ji pradėjo raudoti, pakėlė ranką. Ir pakilo išeiti.

Aš pasižiūrėjau, pajudinau ją. Štai ji: jos svoris nukrito nuo penkiasdešimt keturių kilogramų iki dvidešimt septynių. Ir aš—aš pajudinau ją. Jei gyvensiu šimtą metų, niekuomet neužmiršiu to, kas įvyko. Ji pasisuko ir tos didžiulės nuostabios akys pažvelgė į mane. Ji nusišypsojo. Tarė: "Kodėl tu mane atgal pašaukei, Billy"

Pasakiau: "Mieloji, aš ką tik . . . paskaičiavau".

Aš turėjau dirbti. Mes buvome skoloje - šimtai dolerių gydytojo sąskaitos, ir nėra iš ko sumokėti. Turėjau dirbti. Aš ją matydavau du ar tris kartus per dieną ir kiekvieną naktį, ir tuomet, kai ji buvo tokioje būklėje.

Aš tariau: "Ką tu turi omenyje: 'pašaukiau' tave 'atgal'?"

Ji tarė: "Billi, tu pamokslavai apie Tai, tu kalbėjai apie Tai, tačiau tu neturi supratimo, kas Tai yra".

Aš paklausiau: "Apie ką tu kalbi?"

Ji tarė: "Apie Dangu". Pasakė: "Klausyk", - tęsė ji, - "mane palydėjo Namų keletas žmonių, vyrų ar moterų, ar kažkas, apsirengę baltai". Ji tęsė: "Aš buvau lengvume ir ramybėje". Kalbėjo: "Dideli nuostabūs paukščiai skraidė nuo medžio prie medžio". Ji tarė: "Nemanyk, kad aš netekau proto". Tęsė: "Billi, aš pasakysiu tau mūsų klaidą". Ji tarė: "Sėskis". Aš neatsisėdau; aš atsiklaupiau ir paėmiau jos ranką. Ji tarė: "Tu žinai, kur mūsų klaida?"

Aš tariau: “Taip, mylimoji, žinau”.

Ji pasakė: “Mes niekuomet neturėjome klausyti Mamos. Tie žmonės buvo teisūs”.

Pasakiau: “Aš žinau tai”.

Ji pasakė: “Pažadėk man, kad tu nuvažiuosi pas tuos žmones”, – tęsė, – “nes jie yra teisūs”. Ir ji pasakė: “Šitaip augink mano vaikus”. O aš... Ji tarė: “Aš noriu tau kai ką pasakyti”. Tęsė: “Aš mirštu, tačiau”, – sakė, – “tai yra... Aš nebijau išėjimo”. Tarė: “Tai yra—tai yra nuostabu”. Ji pasakė: “Vienintelis dalykas – aš nenoriu palikti tavęs, Billi. Ir žinau, kad tu turėsi užauginti šiuos du mažus vaikus”. Ji tarė: “Pažadėk man, kad—kad tu neliksi vienišas ir neleisi, kad mano vaikai kur nors šlaistytųsi”. Tai buvo nuovoku dvidešimt vienerių metų motinai.

Ir aš tariau: “Aš negaliu to pažadėti, Hope”.

Ji pasakė: “Prašau, pažadėk man”. Tęsė: “Aš tau noriu pasakyti vieną dalyką”. Paklausė: “Tu prisimeni tą šautuvą?” Man labai patiko šaunamieji ginklai. Ir ji tarė: “Tą dieną tu norėjai nusipirkti tą šautuvą, bet neturėjai pakankamai pinigų”.

Aš ištariau: “Taip”.

Ji pasakė: “Aš taupiau pinigus, penkiacėnius, stengiausi sumokėti už tą šautuvą”. Ji tęsė: “Dabar, kai visa tai pasibaigs, ir tu grįši namo, pažiūrėk ant dvigubos sulankstomos... ar sudedamos lovos, ten rasi tuos pinigus, iš viršaus uždengtus popieriaus lapu”. Ji pasakė: “Pažadėk man, kad nusipirksi tą šautuvą”.

Jūs nežinote, kaip aš jaučiausi, kai pamačiau ten gulinčius dolerį ir septyniasdešimt penkis centus (penkiacėniais). Aš nusipirkau šautuvą.

Ir ji tarė: “Ar tu pameni, kai tąkart važiavai į miesto centrą pirkti man kojinių poros, ir mes važiavome į Fort Wayne?”

Aš pasakiau: “Taip”.

Grįžau iš žvejybos, ir ji pasakė... Mes turėjome važiuoti į Fort Wayne, turėjau tą vakarą pamokslauti. O ji pasakė: “Tu žinai, aš tau sakiau: ‘Dvi skirtingos rūšys’”. Vienos vadinasi ‘šifoninės’. O kokios kitos, dirbtinio šilko? Teisingai? Dirbtinis šilkas ir šifonas. Gerai, iš jų geresnės šifoninės. Teisingai? Ir ji tarė: “Na, tu nupirk man šifonines, ištisas”. Žinai, kojinių viršuje užpakalinėje pusėje yra tas dalykėlis? Aš neturėjau supratimo apie moteriškus drabužius, todėl aš... .

Ėjau gatve, kartodamas: “Šifonas, šifonas, šifonas, šifonas”, stengdamasis atsiminti: “Šifonas, šifonas, šifonas”.

Kažkas pasakė: “Sveikas, Billy!”

Pasisveikinau: “O, sveikas, sveikas”. “Šifonas, šifonas, šifonas, šifonas, šifonas”.

Pasukau už kampo ir susitikau p. Sponą. Jis tarė: “Sveikas, Billy, ar žinai, kad dabar ešeriai kimba prie galutinio molo?”

Pasitikslinkau: “Tikrai?”

“Aišku”.

Kai su juo išsiskyriau, pagalvojau: “Kas ten per daiktas?” Aš pamiršau.

Taigi, Thelma Ford, mergina, kurią pažinojau, dirbo nedidukėje parduotuvėlėje. Aš žinojau, kad ten pardavinėjamos moteriškos kojines, todėl įėjau. Tariau: “Sveika, Thelma”.

Ji tarė: “Sveikas, Billy. Kaip laikaisi? Kaip Hope?”

Aš atsakiau: “Gerai”. Tariau: “Thelma, norėčiau poros puskojinių Hopei”.

Ji pasakė: “Hopei nereikia puskojinių”.

Aš pasakiau: “Taip, ponია, jai tikrai jų reikia”.

Tarė: “Jūs turite omenyje kojines”.

“Ak, žinoma”, - tariau, - “taip ir yra”. Pamaniau: “O-oh, aš parodžiau savo nemokšišumą”.

Ir ji tarė: “Kokios rūšies ji norėtų?”

Aš pagalvojau: “O-oh!” Pasakiau: “Kokių rūšių turite?”

Ji tarė: “Na, mes turime dirbtinio šilko”.

Nemačiau skirtumo. Dirbtinis šilkas, šifonas, - viskas skamba vienodai. Aš tariau: “To man ir reikia”. Ji pasakė. . . Aš tariau: “Parinkite man porą, ištisų”. Ir ji. . . Aš neteisingai pasakiau. Kaip ten? Ištisinių. “Ištisinių”. Na, ir paprasčiau: “Parinkite man porą tokių”.

Ir kai ji nuėjo man jų paduoti, jos kainavo tik apie trisdešimt centų, dvidešimt ar trisdešimt centų, pusė kainos. Aš ir paprasčiau: “Duokite man jų dvi poras”. Suprantate?

Aš grįžau namo ir pasakiau: “Žinai, brangioji, jūs, moterys, vaikštote po visą miestą, ieškodamos atpigintų prekių”. Jūs žinote, kaip malonu džiaugtis. Ir aš tariau: “Tačiau čia, pažvelk čia, aš nupirkau dvi poras tokia kaina, kuria tu būtum nusipirkusi vienerias. Išivaizduoji?” Aš tariau: “O, tai-tai mano asmeniškai gabumai”. Suprantate, aš pasakiau—aš pasakiau: “Žinai, Thelma man pardavė šitas”. Pasakiau: “Ji turėjo man leisti nupirkti jas už pusę kainos”.

Ji paklausė: “Ar tu nupirkai šifonines?”

Aš atsakiau: “Taip, ponია”. Viskas man skambėjo vienodai, nemačiau jokio skirtumo.

Ir ji man pasakė, atsiduso: “Billy”. Man buvo keista, kai ji, nuvažiavusi į Fort Wayną, nusipirko kitą porą kojinių. Ji pasakė: “Aš atiduosiu jas tavo motinai”, - tęsė, - “jos yra vyresnei moteriai”. Pridūrė: “Atleisk, kad taip padariau”.

Aš tariau: “O, viskas gerai, brangioji”.

Ir ji pasakė: “Dabar negyvenk—negyvenk vienas”. Tarė. . . Ji nežinojo, kas buvo lemta atsitikti už keletos valandų. O aš laikiaui jos mylimas rankas, kol ją nusinešė Dievo Angelas.

Išvažiavau namo. Nežinojau ką daryti. Vakare atsiguliau ir išgirdau. . . Pagalvojau, kad po tomis krosnelės ringėmis yra pelytė, nes mes tenai laikėme popierius. Aš koja uždariau duris, kitoje pusėje kabėjo jos kimono, (o ji gulėjo tame morge). Ir kaip tik kažkas pašaukė mane: “Billy!” Tai buvo brolis Frankas Broyus. Jis tarė: “Miršta jūsų kūdikis”.

Aš paklausiau: “Mano kūdikis?”

Pasakė: “Taip, Sharon Rose”. Tešė: “Gydytojas dabar tenai, ir jis pasakė: ‘Ji serga tuberkulioziniu meningitu, užsikrėtė nuo motinos’”. Ir pridūrė: “Ji miršta”.

Aš įsėdau į automobilį ir nuvažiavau. Ji buvo ten: mylima mažylė. Jie perkėlė ją į ligoninę.

Aš nuėjau pas jį. Samas priėjo ir pasakė: “Billy, neik į tą kambarį, tu turi pagalvoti apie Billy Pauli”. Pratarė: “Ji miršta”.

Aš pasakiau: “Daktare, aš—aš turiu pamatyti savo kūdikį”.

Jis pasakė: “Ne, tu negali įeiti”. Tarė: “Ji serga meningitu, Billy, tu perneši jį Billy Pauliui”.

Aš palaukiau, kol jis išeis. Negalėjau pakelti, negalėjau matyti jos mirties, jos motina gulėjo laidojimo namuose. Sakau jums: nusižengėlio kelias yra sunkus. Ir aš—aš nuėjau, įsmukau pro duris, o kai Samas ir seselė išėjo, įėjau į tą pusrūsį. Tai buvo mažuotė ligoninė. Ji buvo izoliuotoje palatoje, jos akytes buvo aptūpusios musės. Ir ten buvo mažas. . . ką mes vadiname “uodų užtvara”, ar mažas tinklelis ant jos akių. Ir ji. . . nuo traukulių jos storos kojytės ir rankytės judėjo aukštyn žemyn. Aš pažvelgiau į ją: ji buvo jau didelė ir miela - maždaug aštuonių mėnesių.

Jos motina išnešdavo ją vaikštyklėje, žinote, į kiemą, kai aš ateidavau. Pūsdavau raga, ir ji eidavo: “gu-gu, gu-gu”, siekdama manęs, jūs žinote.

Ten gulėjo mano mirštanti numylėtinė. Aš pažvelgiau į ją ir tariau: “Sharry, ar pažįsti Tėvelį? Tu pažįsti Tėvelį, Sharry?” Ir kai ji pažvelgė. . . Ji taip stipriai kentėjo, kad net viena jos didelė mėlyna akytė sužvairavo. Tarsi kažkas būtų išplėšęs mano širdį.

Aš suklupau, tariau: “Viešpatie, ką aš padariau? Argi aš neskelbiau Evangelijos gatvių užkampiuose? Aš dariau viską, ką mokėjau. Nelaikyk to prieš mane. Aš niekuomet nevadinau tų žmonių ‘šiukšlėmis’. Tai ji vadino juos ‘šiukšlėmis’”. Pasakiau: “Man labai gaila dėl visko, kas atsitiko. Atleisk man. Nepaimk—nepaimk mano kūdikio”. Ir kai aš meldžiausi, tarsi juodas. . .

nusileido tarsi lakštas ar audeklas. Aš žinojau, kad Jis atstūmė mane.

Taigi, tai buvo sunkiausias ir klatingiausias mano gyvenimo tarpsnis. Kai aš pakilau ir pažvelgiau į ją, pagalvojau . . . Šėtonas primetė mintį: “Ką gi, reiškia, tu uoliai pamokslavai ir šitaip gyvenai, o dabar, kai tai liečia tavo kūdikį, Jis atstums tave?”

Ir aš tariau: “Teisingai. Jeigu Jis negali išgelbėti mano kūdikio, tuomet aš negaliu . . .” Nutilau. Aš—aš tiesiog nežinojau, ką daryti. O paskui šitaip pasakiau, tariau: “Viešpatie, Tu ją man davei ir Tu ją pasiimi, tegul bus palaimintas Viešpaties Vardas! Jeigu Tu netgi pasiimsi mane, aš vis tiek mylėsiu Tave”.

Ir, uždėjęs ranką ant jos, tariau: “Būk palaiminta, brangioji. Tėvelis norėjo auginti tave, iš visos širdies aš norėjau tave auginti, mokyti mylėti Viešpatį. Tačiau tavęs ateina Angelai, brangioji. Tėvelis nuėš tavo kūnelį ir įdės į Mamos rankas. Aš palaidosiu tave su ja. Ir kada nors Tėvelis susitiks tave, tik jūs su Mama laukite ten”.

Mirdama jos motina pasakė, tai buvo paskutiniai jos žodžiai, ji pasakė: “Billy, būk lauke”.

Pasakiau: “Aš . . .” Ji pasakė . . . Aš tariau: “Jei būsiu lauke, kai Jis ateis, aš paimsiu vaikus, ir susitiksime. Jeigu ne, tu mane palaidosi. Tu eik į dešinę didžiųjų vartų pusę ir, kai pamatysi visus juos įeinančius, stovėk ten ir pradėk kiek gali garsiau šaukti: ‘Billi! Billi! Billi!’. Aš sutiksiu tave tenai”. Pabučiavau ją atsiveikinimui. Šiandien aš kovos lauke. Tai buvo beveik prieš dvidešimtį metų. Paskyriau pasimatymą savo žmonai, aš susitiksiu ją.

Paėmiau vaikelį, kai ji numirė, įdėjau ją į motinos rankas, nuvežėme jas į kapines. Stovėjau ten ir klausiau Brolio Smitho, metodistų pamokslininko, kuris pamokslavo laidotuvėse: “Pelenai į pelenus, dulkės į dulkes”. (Ir pagalvojau: “Širdis į širdį”.) Štai ji ir išėjo.

Neilgai trukus, vieną rytą, pasiėmiau mažąjį Billi. Jis buvo tik nedidukas vaikinukas. Jis buvo . . .

Todėl jis laikėsi manęs, o aš laikiausi jo, aš jam turėjau būti kartu Tėtis ir Mama (kartu). Pasiimdavau jo buteliuką. Mes nepajėgėme kūrenti visą naktį, kad išlaikytume piena šiltai, padėdavau jį šitaip po savo nugara ir jis išlikdavo šiltas nuo mano kūno šilumos.

Mes laikėmės kartu kaip bičiuliai, ir vieną dieną, kai aš išėsiu iš kovos lauko, norėčiau jam perduoti Žodį ir pasakyti: “Tęsk, Billy. Būk su Juo”. Kai kurie žmonės stebisi, kodėl aš visą laiką imu jį su savimi. Aš negaliu jo palikti. Jis yra vedęs, tačiau aš vis prisimenu, kai jį man pasakė: “Būk su juo”. Ir mes laikėmės kartu kaip bičiuliai.

Aš prisimenu, kaip mes vakščiojome po miestą: mano rankoje buteliukas, jis pravirko. Vieną vakarą jis . . . mes vaikščiojome užpakaliniame kieme, kur . . . (Kai ji laukėsi jo, dusdavo, o aš . . . tik mergaitė, jūs žinote.) Aš vaikščiojau pirmyn atgal prie seno ažuolo užpakaliniame kieme. O jis verkė Mamos, betgi iš kur aš galėjau jam atvesti Mamą. Nešiojau jį sakydamas: “O, mielasis”. Aš sakiau . . .

Jis paklausė: “Tėveli, kur yra mano mama? Ar tu ją įdėjai į tą žemę?”

Aš tariau: “Ne, mielasis. Su ja viskas gerai, ji Danguje”.

O jis pasakė kažką panašaus, kad vieną dieną užmuš mane. Jis verkė, buvo vėlus vakaras, ir aš *šitaip* nešiojau jį ant nugaros, nešiojau ant pečių, *va taip* bindzenau. O jis pasakė: “Tėveli, prašau, nueik, paimk Mamą ir atnešk ją čia”.

Pasakiau: “Mielasis, aš negaliu atvesti Mamos. Jėzus . . .”

Tariau: “Na, pasakyk Jėzui: Atsiųsk man mano mamą. Man jos reikia”.

Tėšiau: “Na, mielasis aš . . . mes su tavimi kada nors nueisime jos aplankyti”.

Jis sustojo, pasakė: “Tėveli!”

Aš tariau: “Taip?”

Pasakė: “Aš pamačiau Mamą ten viršuje, ant to debesies”.

Aiman, tai tarsi sunaikino mane. Aš pagalvojau: “Še tau! ‘Aš pamačiau Mamą ten viršuje, ant to debesies’”. Aš vos neapalpau. Aš *šitaip* prispaudžiau mažulėlį prie krūtinės ir, nuleidęs galvą, nuėjau.

Bėgo dienos. Negalėjau to pamiršti. Aš stengiausi dirbti. Negalėjau grįžti namo, tai daugiau nebebuvo namai. Ir norėjau pasilikti. Mes nieko daugiau neturėjome be tų senų nudėvėtų baldų, tačiau buvo kažkas, dėl ko mums buvo gera kartu. Tai buvo namai.

Prisimenu, kaip kartą mėginau dirbti komunaliniame aptarnavime. Aš turėjau nueiti pritvirtinti antrinį laidą, kuris kybojo, buvo labai ankstus rytas. Įlipau į tą kryžiu. (Aš negalėjau palikti to kūdikio. Aš mačiau savo žmoną išeinančią, išeinantį kūdikėlį, dar visai mažutėlį.) Būdamas ten, dainavau: “Toli ant kalvos stovėjo senas grublėtas Kryžius”. Pirminiai laidai įeina į transformatorių, o išeina (jūs žinote) antriniais. Aš tenai, ant jo ir kabėjau. Atsitiktinai pažvelgiau: saulė kilo už manęs. Ir štai: mano ištiestos rankos - to Kryžiaus ženklas kalvos—kalvos šlaite. Aš pagalvojau: “Taip, tai dėl mano nuodėmių Jis tenai”.

Aš tariau: “Sharon, mieloji, Tėvelis taip stipriai nori pamatyti tave, mieloji. Kaip norėčiau vėl tave laikyti savo rankose, mano mylima mažyle”. Aš nebeištvėriau. Taip tęsėsi savaites. Aš traukiau savo guminę pirštinę. Greta manęs tekėjo

du tūkstančiai trys šimtai voltų. Aš nusitraukinėju savo guminę pirštinę. Tariau: “Dieve, aš nenoriu to daryti. Aš esu bailys”. “Bet, Sharry, Tėvelis pamatys tave ir Mamytę už kelių minučių”. Pradėjau traukti savo pirštinę, kad uždėčiau ranką ant laido, kuriuo tekėjo du tūkstančiai trys šimtai voltų. Tai sužeistų... Na, iš jūsų nė kraujo šlakelio neliktų. Ir todėl aš—aš—aš pradėjau nusitraukinėti tą pirštinę, ir kažkas atsitiko. Kai atsipeikėjau, sėdėjau ant žemės, pakėlęs rankas prie veido *šitaip*, ir verkiau. Tai buvo Dievo malonė, arba čia nebūtų vykęs gydymo tarnavimas, aš tuo įsitikinęs. Tai buvo Jis, saugantis Savo dovaną, ne aš.

Aš pasileidau namo. Numečiau įrankius. Sugrižau ir tariau: “Važiuoju namo”.

Apėjau namą, išsiėmiau pašta, pasidarė truputį šalta, ir aš įėjau į vidų. Mes turėjome vieną mažą kambarėlį, aš miegodavau ant nedidelės lovelės, šalo, o ten buvo tik sena krosnelė. Paėmiau pašta, peržiūrėjau, pirmiausia į akis krito jos kalėdinės santaupos - aštuoniasdešimt centų, - “Panelė Sharon Rose Branham”. Štai ir vėl viskas iš naujo.

Aš buvau gamtos apsaugos inspektoriumi. Išsiėmiau savo ginklą, revolverį, iš dėklo. Pasakiau: “Viešpatie, aš—aš negaliu daugiau to pakelti, aš—aš mirštu. Aš—aš esu toks iškankintas”. Atlaužiau gaiduką, pridėjau ginklą prie galvos, suklopau prie lovos tame tamsiame kambaryje. Tariau: “Tėve mūsų, Kuris esi Danguje, teesie šventas Tavo Vardas. Teateinie Tavo Karalystė, teesie Tavo valia”, - iš visų jėgų pamėginau paspausti gaiduką, sakydamas, - “kaip Danguje, taip ir žemėje. Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien”. Bet ginklas neiššovė!

Ir aš pagalvoju: “O Dieve, kodėl tu mane draskai į gabalus? Ką aš padariau? Tu netgi neleidi man numirti”. Ir aš numečiau ginklą, o jis iššovė per kambarį. Pasakiau: “Dieve, kodėl aš negaliu numirti ir pasitraukti iš viso to? Aš daugiau taip nebegaliu. Tu turi ką nors man padaryti”. Parkritau ant savo senos aptriušusios lovelės ir pradėjau raudoti.

Tikriausiai buvau užmigęs. Nežinau ar miegojau, ar kas atsitiko.

Aš visuomet troškau išvažiuoti į Vakarų. Visuomet norėjau vienos iš tų skrybėlių. Kai mano tėvas buvo jaunas, išjodinėdavo arklius, ir aš visuomet norėjau vienos iš tų skrybėlių. Ir brolis Demos Shakarianas vakar man nupirko tokią, pirmąją tokią (niekada tokios neturėjau), vieną iš tų vakarietišku skrybėlių.

Suvokiau, kad einu prerija, dainuodamas tokią dainą: “Vežimo ratas sulūžo, užrašas ant rančos: ‘Parduodama’”. Beeidamas pastebėjau seną dengtą vežimą, panašų į dengtą persikėlėlių vežimą, jo ratas buvo sulūžęs. Žinoma, tai simbolizavo mano išsklaidytą šeimą. Aš priėjau arčiau, pažvelgiau - ten stovėjo ištis puiki jauna mergina maždaug

dvidešimties metų, baltais palaidais plaukais ir mėlynomis akimis, apsirengusi baltai. Pažvelgiau į ją, tariau: “Sveika”. Ir nuėjau.

Ji pasakė: “Sveikas, Tėti”.

Atsigrežiau, paklausiau: “Tėti?” “Na”, - tariau, - “kaip, Panele, jūs galite... galiu būti jūsų tėčiu, jei jūs tokio pat amžiaus kaip ir aš?”

Ji pasakė: “Tėti, tu tiesiog nežinai, kur esi”.

Aš tariau: “Ką turite omeny?”

Ji pasakė: “Tai - Dangus”. Tėšė: “Žemėje aš buvau tavo mažoji Sharon”.

“Na”, - tariau, - “mieloji, tu buvai kūdikėlis”.

Pasakė: “Tėti, kūdikėliai nėra kūdikėliai čia, jie yra nemirtingi. Jie nei sensta, nei auga”.

Aš pasakiau: “Gerai, Sharon, mieloji, tu—tu esi puiki jauna moteris”.

Ji tarė: “Mama tavęs laukia”.

O aš paklausiau: “Kur?”

Ji tarė: “Tavo naujajame name”.

Aš paklausiau: “Naujajame name?” Branhamai yra bastūnai, jie neturi namų, jie tiesiog... Ir aš tariau: “Na, aš juk niekuomet neturėjau namų, širdelė”.

Ji pasakė: “Tačiau tu turi juos čia, Tėveli”. Aš nenoriu būti kaip kūdikis, tačiau man tai yra taip realu. [Brolis Branhamas verkia—Red.] Kai aš pradėjau tai prisiminti, viskas vėl iškilo. Tarė: “Tu čia juos turi, Tėti”. Aš žinau, kad juos turiu tenai, kada nors aš ten nueisiu. Ji tarė: “Kur yra Billy Paulis, mano brolis?”

Aš pasakiau: “Na, prieš kelias minutes aš jį palikau pas p. Broy”.

Ji pakartojo: “Motina nori tave pamatyti”.

Aš atsigrežiau ir pasižiūrėjau: ten buvo didžiuliai puošnūs namai, ir Dievo Šlovė buvo tenai. Aš išgirdau Angelų chorą, giedantį “Mano Namai, mylimi Namai”. Aš iš visų jėgų pasileidau dideliais žingsniais. Ji stovėjo prie durų: baltu drabužiu, ilgais juodais plaukais, krentančiais ant nugaros. Ji ištiesė rankas, kaip visuomet ištiesdavo, kai aš grįždavau namo iš darbo pavargęs, ar panašiai. Aš paėmiau ją už rankų ir pasakiau: “Mieloji, aš tenai mačiau Sharon”. Tariau: “Ji tapo puiki mergina, ar ne?”

Ji atsakė: “Taip, Billi”. Ji pasakė: “Bill”. Apsivijo rankomis (ir pasakė) mano pečius, pradėjo tapšnoti ir tarė: “Nustok nerimauti dėl manęs ir Sharon”.

Aš pasakiau: “Mieloji, aš negaliu susilaikyti”.

Ji tarė: “Dabar Sharon ir man geriau negu tau”. Tėšė: “Nesirūpink daugiau dėl mūsų. Ar pažadi man?”

Tariau: “Hope”, - pasakiau, - “aš taip liūdėjau dėl tavęs ir Sharon, ir Billy visą laiką verkia tavęs”. Pasakiau: “Nežinau, ką su juo daryti”.

O ji tarė: “Viskas bus gerai, Billi”. Ji paprašė: “Tik pažadėk man, kad daugiau nebesikrimsi”. Tėšė: “Gal atsisėsi?” Aš apsidairiau - ten buvo didelis krėslas.

Ir aš prisiminiau, kaip mėginau nusipirkti krėslą. Dabar pabaigai. Kartą bandžiau nusipirkti krėslą. Mes turėjome senas—senas paprastas pusryčių kėdes mediniu dugnu. Mes naudojomes jomis, tai buvo vienintelės mūsų turėtos kėdės. Ir mes nusipirkome vieną tų krėslų, kurie atsilenkia, kaip... Aš pamiršau, koks tai krėslas. Jis kainavo septyniolika dolerių, jūs galite sumokėti tris dolerius iškart, o paskui po dolerį per savaitę. Ir mes nusipirkome krėslą. Ir, o, kai įėjau... Aš dirbdavau visą dieną ir pamokslaudavau iki pusiaunakčio gatvėse ir visur, kur tik galėjau.

O—o kartą aš nesumokėjau mokesčio. Mes negalėjome sumokėti, tai tęsėsi diena iš dienos, ir galiausiai vieną dieną jie atėjo ir išsinešė krėslą. Niekuomet nepamiršiu to vakaro - ji man iškepė vyšnių pyragą. Vargšėlė, ji—ji—ji žinojo, kad aš nuliūsiu. O po vakarienės aš paklausiau: “Kodėl toks mielas šis vakaras, brangioji?”

O ji tarė: “Klausyk, kaimynų berniukai prikasė tau sliekų. Kaip manai, gal eime prie upės truputį pažvejoti?”

Aš pasakiau: “Gerai, bet...”

Ir ji pradėjo verkti. Aš supratau, kad kažkas ne taip. Supratau, nes jie jau buvo man atsiuntę žinutę, kad ateis jo paimti. Mes negalėjome sumokėti to dolerio per savaitę. Mes negalėjome, ne... nepajėgėme. Ji apsviję mane rankomis, aš nuėjau prie durų - mano krėslas nebebuvo.

Ji, būdama Tenai, man pasakė: “Ar prisimeni tą krėslą, Billi?”

Aš atsakiau: “Taip, mieloji, prisimenu”.

Paklausė: “Tai apie jį tu galvojai, ar ne?”

“Taip”.

Pasakė: “Ką gi, jie nepaims šito, jis apmokėtas”. Ji tarė: “Prisėsk minutėlę, aš noriu pasišnekėti su tavimi”.

Aš pasakiau: “Mieloji, aš to nesuprantu”.

Ji tarė: “Pažadėk man, Billi, pažadėk man, kad tu daugiau nebesikrimsi. Tu dabar grįši”. Pakartojo: “Pažadėk, kad nebesikrimsi”.

O aš pasakiau: “Aš negaliu, Hope”.

Paskui aš grįžau, kambaryje buvo tamsu. Apsižvalgiau ir pajutau apsvijusias jos rankas. Paklausiau: “Hope, ar tu čia, kambaryje?”

Ji man patapšnojo. Tarė: “Ar tu man pažadėsi, Billi? Pažadėk man, kad tu nebesivesi . . . daugiau nebesikrimsi”.

Tariau: “Aš pažadu tau”.

Paskui ji patapšnojo mane du ar tris kartus ir išėjo. Aš pašokau, įjungiau šviesą, peržvelgiau visur, jos nebebuvo. Ji tiesiog išėjo iš kambario. Ji nemirusi, ji vis dar gyva. Ji - Krikščionė.

Prieš kurią laiką mudu su Billiu nuėjome prie jo motinos ir sesers kapo, nunešėme gėlių, buvo vėlykų rytas, mes sustojome. Mažylis pradėjo verkti, jis sakė: “Tėti, mano mamytė čia”.

Aš pasakiau: “Ne, mielasis. Ne, čia jos nėra. Sesutės čia nėra. Mes esame čia, prie kapo, tačiau už jūros yra atvertas kapas, iš kurio prisikėlė Jėzus. Ir kurią nors dieną Jis ateis, Jis atsives su Savimi sesutę ir mamą”.

Šiandien aš esu mūšio lauke, bičiuliai. Aš—aš nieko daugiau negaliu pasakyti. Aš . . . [Brolis Branhamas rauda—Red.] Telaimina jus Dievas. Nulenkime galvas minutėlę.

O, Viešpatie! Daug kartų, Viešpatie, esu tikras, jog žmonės nesupranta, jie galvoja, kad tokie dalykai ateina lengvai. Tačiau bus didi diena, kai ateis Jėzus, ir visos širdgėlos bus ištrintos. Meldžiu, Dangiškasis Tėve, kad padėtum mums būti pasiruošusiais.

Ir tas paskutinis pažadas, kai aš pabučiavau ją į skruostą tą rytą, kad susitikčiau ją tenai tą dieną. Aš tikiu, kad ji stovės prie to stulpo ir šauks mane vardu. Nuo to laiko aš buvau ištikimas tam pažadui, Viešpatie, stengiausi skelbti Evangeliją aplink pasaulį, įvairiausiose vietose. Dabar aš jau pagyvenęs ir pavargęs bei išsekęs. Vieną tokių dienų aš užversiu šią Bibliją paskutinį kartą. Ir, Dieve, laikyk mane ištikimą pažadui. Telioka Tavo malonė su manimi, Viešpatie. Neleisk man žvalgytis į šio pasaulio dalykus, bet leisk gyventi tuo, kas yra anapus. Padėk man būti nuoširdžiu. Aš neprašau lengvo gyvenimo, ne, Viešpatie, mano Kristus mirė kentėdamas. Ir visi jie taip mirė. Aš neprašau nieko lengvo. Tiktai leisk man būti nuoširdžiu, Viešpatie, teisingu. Leisk žmonėms pamilti mane taip, kad aš galėčiau juos atvesti pas Tave. Ir vieną dieną, kai viskas pasibaigs, ir mes susirinksime po visada žaliuojančiais medžiais, norėčiau paimti ją už rankos ir nuvesti, parodyti Šventyklos Angelo žmones ir visus kitus. Tuomet bus puikus metas.

Meldžiu, kad Tavo gailestingumas būtų ant kiekvieno iš mūsų. Ir ant tų, kurie yra čia, Viešpatie, kurie net nežino Tavęs. Ir galbūt jų mylimi žmonės yra tenai, už jūros. Jeigu jie niekuomet nebuvo išpildę savo pažado, tegul tai padaro dabar, Viešpatie.

Kol mes laikome nulenkę galvas, - aš esu nustebintas šia didžiule, milžiniška auditorija šią popietę. Kiek iš jūsų sako: "Broli Branhamai, aš taip pat noriu susitikti savo mylimus žmones. Mano—mano—mano mylimieji tenai, už upės"? Galbūt jūs pažadėjote, kad susitiksime juos, galbūt kai tą dieną sakėte Motinai "sudie" prie kapo, galbūt kai mažai sesutei sakėte "sudie", ar Tėtei, ar dar kam nors prie kapo, pažadėjote, kad juos susitiksime, bet jūs—jūs dar tam nepasiruošėte. Ar nemanote, kad dabar kaip tik laikas tai padaryti?

Atleiskite man už nesusitvardymą. Tačiau ak, aiman, bičiuli, tu neišvaizduoji. Tu nežinai, kokia—kokia auka! Tai ne dėmė, ko gero, ne, gyvenimo istorijoje.

Kiek jūsų norėtumėte dabar pakilti ir priėti čia maldai, pasakyti: "Aš noriu susitikti savo mylimus žmones"? Pakilkite iš auditorijos štai čionai. Ar padarysite tai? Jei tik kas nors dar nepasiruošė tam. Telaimina jus Dievas, pone. Matau pagyvenusį tamsiaodį, einantį čia, ir kiti ateina. Judėkite iš balkonų tiesiog į praėjimą. Arba stovėkite, kurie norite būti dabar paminėti maldos žodyje. Štai taip. Tiesiog stovėkite. Gerai. Stovėkite, kur bebūtumėte, ir sakykite: "Mano tėvas tenai, mano motina ar mylimasis tenai. Aš noriu juos pamatyti. Aš noriu juos susitikti ramybėje". Pakilkite ir tiesiog stovėkite, kur bebūtumėte auditorijoje. Stovėkite ir sakykite: "Aš noriu priimti".

Tepalaimina jus Dievas, ponai. Tepalaimina jus Dievas tenai. Ir telaimina štai ten. Telaimina jus Viešpats čia, pone. Štai taip. Ir jus balkone telaimina Viešpats. Visus aplinkui, visur, dabar stovinčius ir besimeldžiančius, kol Šventoji Dvasia yra čia ir kreipiasi į mūsų širdis, kad—kad—kad sudaužytų.

Žinote, šiandien bažnyčiai reikia sudaužymo. Mums reikia nueiti į Potterio Namus. Mūsų sustingusi namų darbo teologija kartais suveikia ne taip jau gerai. Mums reikia senoviško sudaužymo, atgailos širdyse, kad taptume minkštais Dievui. Ar dabar pasiruošę visa tai iškęsti?

Tuomet nulenkime galvas maldai.

O Viešpatie, Kuris prikėlei Jėzų dėl...iš mirties, kad išteisintumei visus mus per tikėjimą, tikėjimu. Meldžiu, Viešpatie, kad tie, kurie dabar stovi, priimtų Tave, meldžiu jiems atleidimo. Ir, o Viešpatie, meldžiu, kad jie priimtų Tave kaip savo Išganytoją ir Karalių, ir Mylintįjį. Ir galbūt jų mama, tėvelis ar dar kas nors yra už jūros. Vienintelis tikras dalykas - jie turi Išganytoją. Tegu jiems būna atleistos jų nuodėmės ir tegu visos nedorybės būna išbrauktos, kad jų sielos būtų išplautos Avinėlio Krauju, ir kad jie toliau gyventų ramybėje.

Ir tą šlovingą dieną, kai viskas pasibaigs, tegu mes būsime surinkti Tavo Namuose neišardytomis šeimomis, kad susitiktume savo mylimuosius, laukiančius kitoje pusėje. Mes

pavedame juos Tau, nes “Tu išlaikysi tobuloje ramybėje tą, kieno širdis lieka su Tavimi”. Suteik tai, Viešpatie, nes mes pavedame juos Tau. Vardan Tavo Sūnaus, Viešpaties Jėzaus. Amen.

Telaimina jus Dievas. Aš įsitikinęs, kad tarnautojai mato, kur jūs stovite, ir po kelių minučių jie bus kaip tik prie jūsų.

O dabar tiems, kurie ruošiatės paimti maldos korteles. Billy, kur yra Gene ir Leo, jie ten gale? Jie yra čia, ir po kelių minučių išdalins maldos korteles. Broliu užbaigs malda, ir bus išdalintos maldos kortelės. Mes neužilgo grįšime melstis už ligonius. Viskas gerai, Broli.

MANO GYVENIMO ISTORIJA LIT59-0419A
(My Life Story)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba 1959 balandžio 19, sekmadienio popietę, Šventyklos Angelo bažnyčioje, Los Andžele, Kalifornijoje, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©1996 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org